ISSN 1725-5139

Dziennik Urzędowy L 64

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

4 marca 2006

Spis treści

I *Akty, których publikacja jest obowiązkowa*

★ **Rozporządzenie (WE) nr 334/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie wdrożenia we Wspólnocie Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 3051/95 ([1])** 1

★ **Dyrektywa 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotycząca zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylająca dyrektywę 76/160/EWG** 37

★ **Dyrektywa 2006/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty (Wersja ujednolicona) ([1])** 52

II *Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa*

Parlament Europejski i Rada

2006/143/WE:

★ **Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie dalszej europejskiej współpracy w zakresie zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym** 60

([1]) Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 336/2006 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 15 lutego 2006 r.

w sprawie wdrożenia we Wspólnocie Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 3051/95

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Międzynarodowy kodeks zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobieganiem zanieczyszczaniu, zwany dalej „Kodeksem ISM", został przyjęty przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) w roku 1993. Kodeks ten stał się stopniowo dokumentem wiążącym w odniesieniu do większości statków odbywających rejsy międzynarodowe dzięki przyjęciu w maju 1994 r. rozdziału IX „Zarządzanie bezpieczną eksploatacją statków" Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. (SOLAS).

(2) Kodeks ISM został zmieniony przez IMO rezolucją MSC.104 (73), przyjętą w dniu 5 grudnia 2000 r.

(3) W rezolucji IMO A.788 (19) z dnia 23 listopada 1995 r. zostały przyjęte wytyczne dotyczące wdrażania przez administracje Kodeksu ISM. Wytyczne te zostały następnie zmienione rezolucją A.913(22), przyjętą w dniu 29 listopada 2001 r.

(4) Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 3051/95 z 8 grudnia 1995 r. w sprawie zarządzania zapewniającego bezpieczeństwo na promach pasażerskich (typu ro-ro) ([3]) od dnia 1 lipca 1996 r. Kodeks ISM stał się dokumentem wiążącym we Wspólnocie dla wszystkich promów pasażerskich typu ro-ro uprawiających żeglugę regularną na trasach wiodących do i z portów państw członkowskich, zarówno w rejsach krajowych, jak i międzynarodowych, oraz niezależnie od ich bandery. Był to pierwszy krok w kierunku zapewnienia jednolitego i spójnego wdrażania Kodeksu ISM we wszystkich państwach członkowskich.

(5) W dniu 1 lipca 1998 r. na mocy przepisów rozdziału IX Konwencji SOLAS Kodeks ISM stał się dokumentem wiążącym dla armatorów eksploatujących w rejsach międzynarodowych statki pasażerskie, w tym także pasażerskie jednostki szybkie, a także tankowce, chemikaliowce, gazowce, masowce oraz towarowe jednostki szybkie o pojemności brutto 500 i większej.

(6) Od dnia 1 lipca 2002 r. Kodeks ISM stał się wiążący dla armatorów eksploatujących inne statki towarowe w rejsach międzynarodowych oraz ruchome platformy wiertnicze o pojemności brutto 500 i większej.

(7) Możliwe jest skuteczne podniesienie poziomu bezpieczeństwa życia ludzkiego na morzu oraz ochrony środowiska dzięki ścisłemu i obowiązkowemu stosowaniu Kodeksu ISM.

(8) Pożądane jest, by Kodeks ISM był bezpośrednio stosowany w odniesieniu do statków pływających pod banderą państwa członkowskiego, jak również statków, niezależnie od ich bandery, odbywających wyłącznie rejsy krajowe lub uprawiających żeglugę regularną na trasach do i z portów państw członkowskich.

([1]) Dz.U. C 302 z 7.12.2004, str. 20.

([2]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2004 r. (Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, str. 565), wspólne stanowisko Rady z dnia 18 lipca 2005 r. (Dz.U. C 264 E z 25.10.2005, str. 28) i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2005 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

([3]) Dz.U. L 320 z 30.12.1995, str. 14. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 324 z 29.11.2002, str. 1).

(9) Przyjęcie nowego rozporządzenia stosowanego bezpośrednio powinno zapewnić wdrożenie Kodeksu ISM przy założeniu, że decyzję o stosowaniu Kodeksu wobec statków eksploatowanych wyłącznie na terenie portów, niezależnie od ich bandery, pozostawia się państwom członkowskim.

(10) W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 3051/95 powinno zostać uchylone.

(11) Jeżeli państwo członkowskie uzna, że stosowanie przez armatorów w praktyce szczególnych przepisów części A Kodeksu ISM odnoszących się do pewnych statków lub kategorii statków odbywających wyłącznie rejsy krajowe w tym państwie członkowskim sprawia trudności, może ono odstąpić w całości lub częściowo od stosowania tych przepisów, wprowadzając środki zapewniające osiągnięcie celów Kodeksu na równoważnym poziomie. Może ono, w odniesieniu do takich statków i armatorów, przyjąć alternatywne procedury certyfikacji i weryfikacji.

(12) Niezbędne jest uwzględnienie dyrektywy Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotyczącej kontroli państwa portu ([1]).

(13) Niezbędne jest uwzględnienie dyrektywy Rady 94/57/WE z dnia 22 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich ([2]) w celu określenia uznanych organizacji dla potrzeb niniejszego rozporządzenia, oraz dyrektywy Rady 98/18/WE z 17 marca 1998 r. w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich ([3]) w celu określenia zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do statków pasażerskich odbywających rejsy krajowe.

(14) Środki niezbędne w celu zmiany załącznika II powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([4]).

(15) W związku z tym, że cele niniejszego rozporządzenia, to jest podniesienie poziomu zarządzania bezpieczeństwem, bezpiecznej eksploatacji statków oraz zapobiegania zanieczyszczeniom ze statków, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i z uwagi na to możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszego rozporządzenia jest podniesienie poziomu zarządzania bezpieczeństwem, bezpiecznej eksploatacji statków oraz zapobiegania zanieczyszczeniom ze statków, o których mowa w art. 3 ust. 1, poprzez zapewnienie, że armatorzy eksploatujący te statki przestrzegają postanowień Kodeksu ISM poprzez:

a) ustanowienie, wdrożenie i właściwe utrzymywanie przez armatorów na statkach i na lądzie systemów zarządzania bezpieczeństwem; oraz

b) kontrolę tych systemów przez administrację państwa bandery i państwa portu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „Kodeks ISM" oznacza Międzynarodowy kodeks zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobieganiem zanieczyszczaniu, który został przyjęty przez Międzynarodową Organizację Morską rezolucją Zgromadzenia A.741 (18) z dnia 4 listopada 1993 r., z późniejszymi zmianami wprowadzonymi przez rezolucję Komitetu Bezpieczeństwa Morskiego MSC.104 (73) z dnia 5 grudnia 2000 r., zawartymi w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, w uaktualnionej wersji;

2) „uznana organizacja" oznacza podmiot uznany zgodnie z przepisami dyrektywy 94/57/WE;

3) „armator" oznacza właściciela statku lub jakąkolwiek inną organizację lub osobę, taką jak zarządzający statkiem lub czarterujący nieobsadzony załogą statek, która przejęła od właściciela odpowiedzialność za eksploatację statku i która zobowiązała się tym samym do przejęcia wszystkich obowiązków oraz odpowiedzialności wynikających z Kodeksu ISM;

4) „statek pasażerski" oznacza statek, w tym także pasażerską jednostkę szybką, przewożący więcej niż dwunastu pasażerów, lub pasażerską jednostkę zanurzalną;

([1]) Dz.U. L 157 z 7.7.1995, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. L 324 z 29.11.2002, str. 53).

([2]) Dz.U. L 319 z 12.12.1994, str. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/84/WE.

([3]) Dz.U. L 144 z 15.5.1998, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/75/WE (Dz.U. L 190 z 30.7.2003, str. 6).

([4]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

5) „pasażer" oznacza każdą osobę inną niż:

   a) kapitan lub członek załogi lub inna osoba zatrudniona lub zaangażowana w jakimkolwiek charakterze na statku dla jego potrzeb; oraz

   b) dziecko poniżej 1 roku życia;

6) „jednostka szybka" oznacza jednostkę szybką według definicji z prawidła X-1/2 Konwencji SOLAS w jej uaktualnionej wersji. Wobec jednostek szybkich zastosowanie mają ograniczenia wskazane w art. 2 lit. f) dyrektywy 98/18/WE;

7) „statek towarowy" oznacza statek, w tym także jednostkę szybką, niebędący statkiem pasażerskim;

8) „rejs międzynarodowy" oznacza rejs z portu państwa członkowskiego lub jakiegokolwiek innego państwa do portu położonego poza terytorium tego państwa lub odwrotnie;

9) „rejs krajowy" oznacza rejs między portem państwa członkowskiego a tym samym lub innym portem tego państwa członkowskiego;

10) „żegluga regularna" oznacza szereg połączeń realizowanych przez statki w sposób umożliwiający obsługę ruchu pomiędzy dwoma lub kilkoma punktami:

   a) zgodnie z publikowanym rozkładem jazdy; lub

   b) w taki sposób, że połączenia te są na tyle regularne lub częste, że stanowią dający się wyróżnić systematyczny szereg połączeń;

11) „prom pasażerski typu ro-ro" oznacza morski statek pasażerski według definicji zawartej w rozdziale II-1 Konwencji SOLAS w jej uaktualnionej wersji;

12) „pasażerska jednostka zanurzalna" oznacza ruchomą jednostkę przewożącą pasażerów, która jest eksploatowana głównie pod wodą i korzysta ze wsparcia udzielanego z powierzchni wody lub lądu, np. statku nawodnego lub urządzeń lądowych, do celów monitorowania oraz do przynajmniej jednego spośród następujących celów:

   a) ładowania źródła energii elektrycznej;

   b) uzupełniania sprężonego powietrza;

   c) ładowania aparatury podtrzymującej życie;

13) „ruchoma platforma wiertnicza" oznacza jednostkę zdolną do prowadzenia operacji wiertniczych w celu poszukiwania lub wydobywania zasobów położonych pod dnem morskim, takich jak węglowodory płynne lub gazowe, siarka lub sól;

14) „pojemność brutto" oznacza pojemność brutto statku ustaloną zgodnie z Międzynarodową konwencją o pomierzaniu pojemności statków z 1969 r. lub, w przypadku statków odbywających wyłącznie rejsy krajowe, których pojemność brutto nie została pomierzona zgodnie z powyższą konwencją, pojemność brutto statku ustaloną zgodnie z przepisami krajowymi dotyczącymi pomierzania pojemności.

Artykuł 3

Zakres stosowania

1. Rozporządzenie ma zastosowanie do następujących typów statków i eksploatujących je armatorów:

a) statków towarowych i pasażerskich pod banderą państwa członkowskiego odbywających rejsy międzynarodowe;

b) statków towarowych i pasażerskich odbywających wyłącznie rejsy krajowe, bez względu na ich banderę;

c) statków towarowych i pasażerskich eksploatowanych na trasach do i z portów państw członkowskich, bez względu na ich banderę;

d) ruchomych platform wiertniczych, nad którymi władzę sprawuje państwo członkowskie.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do następujących typów statków lub eksploatujących je armatorów:

a) okrętów wojennych lub przeznaczonych do przewozu oddziałów wojskowych albo innych statków należących do państwa członkowskiego lub eksploatowanych przez nie i używanych jedynie w celach innych niż handlowe do wykonywania zadań władzy publicznej;

b) statków nieposiadających napędu mechanicznego, statków drewnianych o prymitywnej konstrukcji, jachtów i jednostek rekreacyjnych, o ile nie są one jednostkami załogowymi i nie przewożą więcej niż 12 pasażerów w celach handlowych;

c) statków rybackich;

d) statków towarowych i ruchomych platform wiertniczych o pojemności brutto mniejszej niż 500;

e) statków pasażerskich innych niż promy pasażerskie typu ro-ro, na obszarach morskich klasy C i D, zgodnie z definicją zawartą w art. 4 dyrektywy 98/18/WE.

Artykuł 4

Zgodność

Państwa członkowskie zapewniają, że wszyscy armatorzy eksploatujący statki objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia spełniają zawarte w nim wymogi.

Artykuł 5

Wymogi bezpieczeństwa

Statki, o których mowa w art. 3 ust. 1, oraz eksploatujący je armatorzy stosują się do wymagań części A Kodeksu ISM.

Artykuł 6

Certyfikacja i weryfikacja

Do celów certyfikacji i weryfikacji państwa członkowskie przestrzegają przepisów części B Kodeksu ISM.

Artykuł 7

Odstępstwo

1. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że armatorom trudno jest w praktyce przestrzegać przepisów ust. 6, 7, 9, 11 i 12 części A Kodeksu ISM w odniesieniu do niektórych statków lub kategorii statków odbywających wyłącznie rejsy krajowe w tym państwie członkowskim, może ono odstąpić od stosowania tych przepisów w całości lub częściowo, wprowadzając środki zapewniające równorzędne osiągnięcie celów Kodeksu.

2. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że w praktyce trudne jest stosowanie wymogów określonych w art. 6, może ono, w odniesieniu do statków i armatorów, którym przyznano odstępstwo na mocy ust. 1, określić zamienne procedury certyfikacji i weryfikacji.

3. W okolicznościach określonych w ust. 1 i, w odpowiednich przypadkach, w ust. 2, zastosowanie ma następująca procedura:

a) państwo członkowskie powiadamia Komisję o odstępstwie i środkach, które zamierza przyjąć;

b) w przypadku podjęcia w ciągu sześciu miesięcy od daty powiadomienia, zgodnie z procedurą określoną w art. 12 ust. 2, decyzji o tym, że proponowane odstępstwo jest nieuzasadnione lub że proponowane środki są niewystarczające, państwo członkowskie zobowiązane jest do zmiany proponowanych przepisów lub do rezygnacji z ich przyjęcia;

c) państwo członkowskie podaje przyjęte środki do wiadomości publicznej z bezpośrednim odniesieniem do ust. 1 i, w odpowiednich przypadkach, do ust. 2.

4. W wyniku odstępstwa przyznanego na podstawie ust. 1 i, w odpowiednich przypadkach, ust. 2, dane państwo członkowskie wydaje certyfikat zgodnie z akapitem drugim załącznika II część B sekcja 5, zaznaczając obowiązujące ograniczenia operacyjne.

Artykuł 8

Ważność, przyjmowanie i uznawanie certyfikatów

1. Dokument zgodności zachowuje ważność przez okres nie dłuższy niż pięć lat od daty wydania. Certyfikat zarządzania bezpieczeństwem zachowuje ważność przez okres nie dłuższy niż pięć lat od daty wydania.

2. W przypadku ponownego wydania dokumentu zgodności i certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem zastosowanie mają odpowiednie przepisy części B Kodeksu ISM.

3. Państwa członkowskie przyjmują dokumenty zgodności, tymczasowe dokumenty zgodności, certyfikaty zarządzania bezpieczeństwem oraz tymczasowe certyfikaty zarządzania bezpieczeństwem wydane przez administrację któregokolwiek z pozostałych państw członkowskich lub w imieniu tej administracji przez uznaną organizację.

4. Państwa członkowskie przyjmują dokumenty zgodności, tymczasowe dokumenty zgodności, certyfikaty zarządzania bezpieczeństwem lub tymczasowe certyfikaty zarządzania bezpieczeństwem wydane przez administracje państw trzecich lub w ich imieniu.

Dla statków uprawiających żeglugę regularną, zgodność wydanych w imieniu administracji państw trzecich dokumentów zgodności, tymczasowych dokumentów zgodności, certyfikatów zarządzania bezpieczeństwem i tymczasowych certyfikatów zarządzania bezpieczeństwem z Kodeksem ISM jest weryfikowana za pomocą wszelkich właściwych środków przez zainteresowane państwo (państwa) członkowskie lub w jego (ich) imieniu, chyba że zostały one wydane przez administrację państwa członkowskiego lub uznaną organizację.

Artykuł 9

Kary

Państwa członkowskie przyjmują przepisy przewidujące kary za naruszanie niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie niezbędne środki, by zapewnić ich wykonanie. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 10

Sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie co dwa lata przedkładają Komisji sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja określa ujednolicony wzór formularza takich sprawozdań zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 12 ust. 2.

3. W ciągu sześciu miesięcy od otrzymania sprawozdań od państw członkowskich, korzystając z pomocy Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Morskiego, Komisja przygotowuje skonsolidowane sprawozdanie dotyczące wykonania przepisów niniejszego rozporządzenia wraz z proponowanymi środkami, jeśli są one potrzebne. Sprawozdanie to jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.

Artykuł 11

Zmiany

1. Zmiany Kodeksu ISM mogą zostać wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiającego Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) i zmieniającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa morskiego i zapobiegania zanieczyszczeniom przez statki ([1]).

2. Wszelkie zmiany załącznika II następują zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 12 ust. 2.

Artykuł 12

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) utworzony na mocy art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, wynosi dwa miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 13

Uchylenie

1. Rozporządzenie (WE) nr 3051/95 traci moc z dniem 24 marca 2006 r.

2. Tymczasowe dokumenty zgodności, tymczasowe certyfikaty zarządzania bezpieczeństwem, dokumenty zgodności i certyfikaty zarządzania bezpieczeństwem wydane przed dniem 24 marca 2006 r. zachowują ważność aż do daty ich wygaśnięcia lub do czasu ich kolejnego potwierdzenia.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W odniesieniu do statków towarowych i pasażerskich, co do których nie istnieje jeszcze wymóg zgodności z Kodeksem ISM, niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 24 marca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 lutego 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
J. BORRELL FONTELLES	H. WINKLER
Przewodniczący	*Przewodniczący*

([1]) Dz.U. L 324 z 29.11.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 415/2004 (Dz.U. L 68 z 6.3.2004, str. 10).

ZAŁĄCZNIK I

Międzynarodowy kodeks zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobiegania zanieczyszczaniu (Międzynarodowy kodeks zarządzania bezpieczeństwem — Kodeks ISM)

Część A Wdrożenie

1. Przepisy ogólne

1.1. Definicje

1.2. Cele

1.3. Zastosowanie

1.4. Wymagania funkcjonalne systemu zarządzania bezpieczeństwem (SZB)

2. Polityka w zakresie bezpieczeństwa i ochrony środowiska

3. Odpowiedzialność i uprawnienia armatora

4. Osoba (osoby) wyznaczone

5. Odpowiedzialność i uprawnienia kapitana

6. Środki i personel

7. Opracowywanie planów działań wykonywanych na statku

8. Gotowość w stanach zagrożenia

9. Zgłaszanie i analiza niezgodności, wypadków i sytuacji niebezpiecznych

10. Utrzymywanie stanu statku i jego wyposażenia

11. Dokumentacja

12. Weryfikacja, przegląd i ocena armatorska

Część B Certyfikacja i weryfikacja

13. Certyfikacja i okresowa weryfikacja

14. Certyfikacja dla wydania dokumentów tymczasowych

15. Weryfikacja

16. Formy certyfikatów

MIĘDZYNARODOWY KODEKS ZARZĄDZANIA BEZPIECZNĄ EKSPLOATACJĄ STATKÓW I ZAPOBIEGANIA ZANIECZYSZCZANIU

(MIĘDZYNARODOWY KODEKS ZARZĄDZANIA BEZPIECZEŃSTWEM — KODEKS ISM)

CZĘŚĆ A — WDROŻENIE

1. Przepisy ogólne

1.1. *Definicje*

Do części A i B niniejszego kodeksu zastosowanie mają poniższe definicje:

1.1.1. „Międzynarodowy kodeks zarządzania bezpieczeństwem (Kodeks ISM)" oznacza Międzynarodowy kodeks zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobiegania zanieczyszczeniom przyjęty przez Zgromadzenie, z ewentualnymi późniejszymi zmianami wprowadzonymi przez Organizację.

1.1.2. „Armator" oznacza właściciela statku lub jakąkolwiek inną organizację lub osobę, taką jak zarządca statku lub czarterujący nieobsadzony załogą statek, która przejęła od właściciela odpowiedzialność za eksploatację statku i która zobowiązała się tym samym do przejęcia wszystkich obowiązków i odpowiedzialności wynikających z kodeksu.

1.1.3. „Administracja" oznacza rząd państwa, do pływania pod banderą którego dany statek posiada prawo.

1.1.4. „System zarządzania bezpieczeństwem" oznacza uporządkowany i udokumentowany system pozwalający pracownikom armatora na skuteczną realizację jego polityki bezpieczeństwa i ochrony środowiska.

1.1.5. „Dokument zgodności" oznacza dokument wydany armatorowi, który spełnia wymogi niniejszego Kodeksu.

1.1.6. „Certyfikat zarządzania bezpieczeństwem" oznacza dokument wydawany dla statku potwierdzający, że armator oraz kierownictwo statku działają w sposób zgodny z zatwierdzonym systemem zarządzania bezpieczeństwem.

1.1.7. „Obiektywny dowód" oznacza informację o charakterze ilościowym lub jakościowym, zapisy lub stwierdzenie faktu odnoszące się do bezpieczeństwa lub też do istnienia, lub wdrożenia jakiegokolwiek elementu systemu zarządzania bezpieczeństwem, oparte na spostrzeżeniach, pomiarach lub testach i możliwe do zweryfikowania.

1.1.8. „Spostrzeżenie" oznacza stwierdzenie faktu dokonane w trakcie audytu systemu zarządzania bezpieczeństwem, poparte obiektywnymi dowodami.

1.1.9. „Niezgodność" oznacza spostrzeżoną sytuację, w której obiektywne dowody wskazują na niespełnienie określonego wymogu.

1.1.10. „Duża niezgodność" oznacza możliwe do zidentyfikowania odstępstwo, które stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa personelu lub statku lub poważnie zagraża środowisku i wymaga niezwłocznego podjęcia działań korygujących oraz wiąże się z brakiem efektywnego i systematycznego wdrażania wymagań Kodeksu.

1.1.11. „Data rocznicowa" oznacza dzień i miesiąc każdego kolejnego roku odpowiadające dacie upływu ważności odpowiedniego dokumentu lub certyfikatu.

1.1.12. „Konwencja" oznacza Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r., z późniejszymi zmianami.

1.2. *Cele*

1.2.1. Cele niniejszego Kodeksu to zapewnienie bezpieczeństwa na morzu, zapobieganie nieszczęśliwym wypadkom lub utracie życia oraz unikanie niszczenia środowiska, w szczególności środowiska morskiego, a także mienia.

1.2.2. Celem działań armatora prowadzonych w ramach zarządzania bezpieczeństwem powinno być między innymi:

1.2.2.1. zapewnienie bezpiecznej eksploatacji statku i bezpiecznych warunków pracy;

1.2.2.2. ustanowienie środków zabezpieczających przed wszystkimi określonymi zagrożeniami; i

1.2.2.3. nieustanne doskonalenie umiejętności pracowników zatrudnionych na lądzie i na statkach w zakresie zarządzania bezpieczeństwem, w tym także przygotowanie ich do postępowania w sytuacjach awaryjnych związanych zarówno z bezpieczeństwem, jak i ochroną środowiska.

1.2.3. System zarządzania bezpieczeństwem powinien zapewniać:

1.2.3.1. zgodność z obowiązującymi przepisami i uregulowaniami; oraz

1.2.3.2. uwzględnianie obowiązujących kodeksów, wytycznych i norm zalecanych przez IMO, administracje, towarzystwa klasyfikacyjne oraz organizacje związane z żeglugą.

1.3. *Zastosowanie*

Wymogi niniejszego Kodeksu mogą być stosowane do wszystkich statków.

1.4. *Wymagania funkcjonalne systemu zarządzania bezpieczeństwem (SZB)*

Każdy armator powinien opracować, wdrożyć i utrzymywać system zarządzania bezpieczeństwem (SZB) obejmujący następujące wymagania funkcjonalne:

1.4.1. politykę bezpieczeństwa i ochrony środowiska;

1.4.2. instrukcje i procedury zapewniające bezpieczną eksploatację statków i ochronę środowiska zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem międzynarodowym oraz ustawodawstwem państwa bandery;

1.4.3. określone zakresy uprawnień i drogi wzajemnego porozumiewania się pracowników zatrudnionych na lądzie i na statkach oraz porozumiewania się tych pracowników pomiędzy sobą;

1.4.4. procedury zgłaszania wypadków, jak również niezgodności z przepisami niniejszego Kodeksu;

1.4.5. procedury dotyczące działania oraz przygotowania do działania w sytuacjach awaryjnych; i

1.4.6. procedury audytów wewnętrznych oraz przeglądów systemu zarządzania.

2. **Polityka w zakresie bezpieczeństwa i ochrony środowiska**

2.1. Armator powinien ustanowić politykę w zakresie bezpieczeństwa i ochrony środowiska określającą sposób osiągnięcia celów wymienionych w ust. 1.2.

2.2. Armator powinien zapewnić wdrożenie i przestrzeganie polityki na wszystkich poziomach struktury organizacyjnej, zarówno na statku, jak i na lądzie.

3. **Odpowiedzialność i uprawnienia armatora**

3.1. Jeżeli odpowiedzialność za eksploatację statku spoczywa na podmiocie innym niż jego właściciel, to właściciel statku jest zobowiązany przekazać administracji pełną nazwę i dane podmiotu odpowiedzialnego.

3.2. Armator powinien określić i udokumentować zakres odpowiedzialności, uprawnień i wzajemnych powiązań wszystkich pracowników, którzy wykonują i weryfikują prace związane z bezpieczeństwem i zapobieganiem zanieczyszczaniu lub mające na nie wpływ, a także kierują tymi pracami.

3.3. Armator ponosi odpowiedzialność za zapewnienie odpowiednich środków i organizacyjnego wsparcia z lądu, umożliwiających wyznaczonej osobie lub osobom wywiązywanie się ze swoich obowiązków.

4. **Osoba (osoby) wyznaczone**

W celu zapewnienia bezpiecznej eksploatacji każdego statku i utrzymania łączności między armatorem i załogą statku, każdy armator, stosownie do potrzeb, powinien wyznaczyć osobę lub osoby na lądzie mające bezpośredni dostęp do kierownictwa najwyższego szczebla. Odpowiedzialność i uprawnienia osoby lub osób wyznaczonych powinny obejmować monitoring działań związanych z bezpieczeństwem i zapobieganiem zanieczyszczaniu prowadzonych na każdym statku oraz zapewnianie wykorzystania, w miarę potrzeb, odpowiednich środków oraz wsparcia z lądu.

5. **Odpowiedzialność i uprawnienia kapitana**

5.1. Armator powinien jasno określić i udokumentować odpowiedzialność kapitana w zakresie:

5.1.1. realizacji polityki armatora w zakresie bezpieczeństwa i ochrony środowiska;

5.1.2. motywowania załogi do przestrzegania tej polityki;

5.1.3. wydawania właściwych poleceń i instrukcji w sposób jasny i prosty;

5.1.4. kontroli spełniania określonych wymagań; oraz

5.1.5. przeglądu SZB i zgłaszania niezgodności kierownictwu na lądzie.

5.2. Armator powinien zapewnić, aby SZB stosowany na statku zawierał jasne stwierdzenia podkreślające uprawnienia kapitana. Armator powinien przewidzieć w SZB, że kapitan statku posiada nadrzędne uprawnienia i odpowiedzialność za podejmowanie decyzji dotyczących bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczaniu, jak również ma prawo żądać od armatora udzielenia niezbędnej pomocy, jeśli zachodzi taka potrzeba.

6. **Środki i personel**

6.1. Armator powinien zapewnić, aby kapitan statku:

6.1.1. posiadał właściwe kwalifikacje do dowodzenia statkiem;

6.1.2. był w pełni zaznajomiony z SZB armatora; oraz

6.1.3. otrzymał niezbędne wsparcie umożliwiające mu bezpieczne wypełnianie obowiązków kapitana.

6.2. Armator powinien zapewnić obsadzenie każdego statku marynarzami posiadającymi odpowiednie kwalifikacje i świadectwa oraz spełniającymi wymogi medyczne, zgodnie z wymaganiami krajowymi i międzynarodowymi.

6.3. Armator powinien ustanowić procedury w celu zapewnienia, iż nowo zatrudnieni pracownicy i pracownicy przenoszeni na nowe stanowiska związane z bezpieczeństwem i ochroną środowiska zostaną odpowiednio zapoznani ze swoimi obowiązkami.

Instrukcje, które muszą zostać udzielone przed rozpoczęciem rejsu, powinny zostać określone, udokumentowane i wydane.

6.4. Armator powinien zapewnić, aby wszyscy pracownicy objęci armatorskim SZB posiadali należyte zrozumienie odpowiednich regulaminów, regulacji, kodeksów i wytycznych.

6.5. Armator powinien ustanowić i utrzymywać procedury umożliwiające identyfikację wszelkich szkoleń, które mogą być wymagane dla utrzymania SZB, oraz zapewnić, iż szkolenia takie organizowane są dla wszystkich pracowników, których one dotyczą.

6.6. Armator powinien ustanowić procedury, zgodnie z którymi pracownicy zatrudnieni na statku otrzymują odpowiednie informacje dotyczące SZB w języku roboczym lub w językach, które są dla nich zrozumiałe.

6.7. Armator powinien zapewnić, aby pracownicy zatrudnieni na statku byli w stanie skutecznie porozumiewać się podczas wykonywania swoich obowiązków związanych z SZB.

7. **Opracowywanie planów działań wykonywanych na statku**

Armator powinien ustanawiać procedury opracowywania planów i instrukcji, w tym także list kontrolnych, dla realizacji kluczowych działań dotyczących bezpieczeństwa statku i zapobiegania zanieczyszczaniu. Poszczególne zadania powinny zostać zdefiniowane i powierzone wykwalifikowanym pracownikom.

8. **Gotowość do podjęcia działań w sytuacjach zagrożenia**

8.1. Armator powinien ustanowić procedury identyfikowania, opisywania i działania w potencjalnych sytuacjach zagrożenia pojawiających się na statku.

8.2. Armator powinien ustanowić programy prowadzenia alarmów ćwiczebnych i szkoleń, mających na celu przygotowanie pracowników do podejmowania działań w sytuacjach zagrożenia.

8.3. W SZB powinny zostać przewidziane środki zapewniające organizacji armatora zdolność reagowania w dowolnym momencie na niebezpieczeństwa, wypadki oraz sytuacje zagrożenia, w jakich mogą znaleźć się statki.

9. **Zgłaszanie i analizy niezgodności, wypadków i sytuacji zagrożenia**

9.1. SZB powinien zawierać procedury zapewniające zgłaszanie amatorowi niezgodności, wypadków i sytuacji zagrożenia oraz ich badanie i analizę w celu podwyższenia bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniom.

9.2. Armator powinien ustanowić procedury wdrażania działań korygujących.

10. **Utrzymywanie stanu statku i jego wyposażenia**

10.1. Armator powinien ustanowić procedury zapewniające, aby statek był utrzymywany w zgodności z odpowiednimi przepisami unormowaniami oraz wszelkimi ewentualnymi dodatkowymi wymaganiami ustanowionymi przez armatora.

10.2. Dążąc do spełnienia tych wymagań, armator powinien zapewnić, aby:

10.2.1. inspekcje odbywały się w odpowiednich odstępach czasu;

10.2.2. wszelkie niezgodności były zgłaszane z podaniem przyczyn, jeśli są one znane;

10.2.3. były podejmowane odpowiednie działania korygujące; i

10.2.4. były przechowywane zapisy z tych czynności.

10.3. Armator powinien ustanowić w SZB procedury identyfikacji wyposażenia i systemów technicznych, których nagłe awarie w działaniu mogą powodować sytuacje zagrożenia. W SZB powinny zostać przewidziane określone środki mające na celu wzrost niezawodności tego wyposażenia lub systemów. Środki te powinny obejmować regularne próby gotowości użycia urządzeń i wyposażenia oraz systemów technicznych, które nie są w ciągłym użyciu.

10.4. Inspekcje wymienione w ust. 10.2, jak również środki zaradcze określone w ust. 10.3 powinny być włączone do praktyki eksploatacyjnego utrzymania statku.

11. **Dokumentacja**

11.1. Armator powinien ustanowić i utrzymywać procedury kontroli wszystkich dokumentów i danych, które dotyczą SZB.

11.2. Armator powinien zapewnić:

11.2.1. dostęp do ważnej dokumentacji na wszystkich stanowiskach, których ona dotyczy;

11.2.2. sprawdzanie i zatwierdzanie zmian w dokumentach przez uprawniony personel; i

11.2.3. szybkie usuwanie dokumentów nieaktualnych.

11.3. Dokumentacja opisująca SZB oraz służąca jego wdrożeniu może zostać określona jako „księga zarządzania bezpieczeństwem". Dokumentacja powinna być prowadzona w formie uznanej przez armatora za najefektywniejszą. Na pokładzie każdego statku powinna znajdować się pełna dokumentacja dotycząca tego statku.

12. **Weryfikacja, przegląd i ocena armatorska**

12.1. Armator powinien przeprowadzać wewnętrzne audyty bezpieczeństwa, aby ocenić, czy działania w zakresie bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczaniu są zgodne z SZB.

12.2. Armator powinien okresowo dokonywać oceny skuteczności SZB, a w razie potrzeby przeprowadzać jego przegląd zgodnie z ustanowionymi przez siebie procedurami.

12.3. Audyty oraz ewentualne działania korygujące powinny być przeprowadzane zgodnie z udokumentowanymi procedurami.

12.4. Personel przeprowadzający audyty powinien być niezależny od badanej przez niego sfery działalności armatora, chyba że jest to niewykonalne z uwagi na wielkość i charakter przedsiębiorstwa armatora.

12.5. Wyniki audytów i przeglądów powinny być przedstawiane wszystkim pracownikom odpowiedzialnym za dany obszar działalności.

12.6. W związku ze stwierdzonymi niedociągnięciami kierownictwo odpowiedzialne za badane sfery działalności powinno w odpowiednim czasie podejmować działania korygujące.

CZĘŚĆ B — CERTYFIKACJA I WERYFIKACJA

13. **Certyfikacja i okresowa weryfikacja**

13.1. Statek powinien być eksploatowany przez armatora, któremu wydano w odniesieniu do tego statku dokument zgodności lub tymczasowy dokument zgodności w sposób zgodny z ust. 14.1.

13.2. Dokument zgodności powinien być wydawany przez administrację, organizację uznaną przez administrację lub, na wniosek administracji, przez inny rząd będący sygnatariuszem Konwencji każdemu armatorowi spełniającemu wymogi niniejszego Kodeksu na okres określony przez administrację, który nie powinien przekroczyć pięciu lat. Dokument taki uznawany jest za dowód zdolności armatora do spełnienia wymogów niniejszego Kodeksu.

13.3. Dokument zgodności ważny jest wyłącznie dla tych typów statków, które zostały w nim wyraźnie wskazane. Wskazanie takie powinno opierać się na typach statków, na podstawie których dokonano wstępnej weryfikacji. Inne typy statków mogą zostać dodane po zweryfikowaniu zdolności armatora spełnienia wymogów niniejszego Kodeksu mających zastosowanie do tych właśnie typów statków. W tym kontekście, typy statków są identyczne z określonymi w prawidle IX/1 Konwencji.

13.4. Ważność dokumentu zgodności podlega corocznej weryfikacji przez administrację, organizację uznaną przez administrację lub, na żądanie administracji, przez inny rząd będący sygnatariuszem Konwencji, przeprowadzanej w ciągu trzech miesięcy poprzedzających datę rocznicową lub następujących po niej.

13.5. Dokument zgodności powinien zostać unieważniony przez administrację lub, na jej żądanie, przez rząd będący sygnatariuszem Konwencji, który wydał ten dokument, w przypadku gdy nie zostanie skierowany wniosek o coroczną weryfikację, której wymóg zawiera ust. 13.4, lub dowiedzione zostaną duże niezgodności z wymogami niniejszego Kodeksu.

13.5.1. W przypadku unieważnienia dokumentu zgodności powinny zostać unieważnione również wszystkie związane z nim certyfikaty zarządzania bezpieczeństwem i/lub tymczasowe certyfikaty zarządzania bezpieczeństwem.

13.6. Kopia dokumentu zgodności powinna znajdować się na statku, aby jego kapitan mógł na żądanie przedstawić go do weryfikacji przez administrację albo uznaną przez nią organizację lub w celu kontroli, o której mowa w prawidle IX/6.2 Konwencji. Uwierzytelnienie ani poświadczenie kopii dokumentu nie jest wymagane.

13.7. Certyfikat zarządzania bezpieczeństwem powinien zostać wydany dla danego statku na nie więcej niż pięć lat przez administrację, organizację uznaną przez administrację lub, na żądanie administracji, przez inny rząd będący sygnatariuszem Konwencji. Certyfikat zarządzania bezpieczeństwem wydawany jest po przeprowadzeniu weryfikacji, czy armator oraz kierownictwo statku działają w sposób zgodny z zatwierdzonym systemem zarządzania bezpieczeństwem. Certyfikat taki uznawany jest za dowód, iż statek spełnia wymogi niniejszego Kodeksu.

13.8. Ważność certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem stanowi przedmiot przynajmniej jednej weryfikacji pośredniej przeprowadzanej przez administrację, organizację uznaną przez administrację lub, na żądanie administracji, przez inny rząd będący sygnatariuszem Konwencji. W przypadku gdy przeprowadzona ma zostać tylko jedna weryfikacja pośrednia, zaś okres ważności certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem wynosi pięć lat, powinna ona odbyć się pomiędzy drugą i trzecią datą rocznicową certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem.

13.9. Oprócz sytuacji określonej w ust. 13.5.1, certyfikat zarządzania bezpieczeństwem powinien zostać unieważniony przez administrację lub, na jej żądanie, przez rząd, który wydał taki certyfikat, w przypadku gdy nie zostanie skierowany wniosek o weryfikację pośrednią, przewidzianą w ust. 13.8 lub dowiedzione zostaną duże niezgodności z wymogami niniejszego Kodeksu.

13.10. Niezależnie od wymagań określonych w ust. 13.2 i 13.7, w przypadku gdy weryfikacja odnowieniowa zakończona zostanie w ciągu trzech miesięcy poprzedzających datę wygaśnięcia aktualnego dokumentu zgodności lub certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem, nowy dokument zgodności lub nowy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem powinien uzyskać ważność z dniem zakończenia weryfikacji odnowieniowej na okres nie więcej niż pięciu lat od dnia wygaśnięcia istniejącego dokumentu zgodności lub certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem.

13.11. W przypadku gdy weryfikacja odnowieniowa zakończy się wcześniej niż na trzy miesiące przed datą wygaśnięcia aktualnego dokumentu zgodności lub certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem, nowy dokument zgodności lub nowy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem powinien uzyskać ważność z dniem zakończenia weryfikacji odnowieniowej na okres nie dłuższy niż pięć lat od tego dnia.

14. **Certyfikacja dla wydania dokumentów tymczasowych**

14.1. Tymczasowy dokument zgodności może zostać wydany w celu ułatwienia wstępnego wdrożenia niniejszego Kodeksu wówczas, gdy:

1. armator jest nowo powstały; lub

2. do istniejącego dokumentu zgodności dodano nowe typy statków po sprawdzeniu, czy system zarządzania bezpieczeństwem armatora zgodny jest z celami określonymi w ust. 1.2.3 niniejszego kodeksu, pod warunkiem że armator przedstawi plan wdrożenia systemu zarządzania bezpieczeństwem w pełni spełniającego wymogi kodeksu podczas okresu ważności tymczasowego dokumentu zgodności. Tymczasowy dokument zgodności powinien zostać wydany na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy przez administrację, organizację uznaną przez administrację lub, na żądanie administracji, przez inny rząd będący sygnatariuszem Konwencji. Kopia tymczasowego dokumentu zgodności powinna znajdować się na statku, aby jego kapitan mógł na żądanie przedstawić go do weryfikacji przez administrację albo uznaną przez nią organizację lub w celu kontroli, o której mowa w prawidle IX/6.2 Konwencji. Uwierzytelnienie ani poświadczenie kopii dokumentu nie jest wymagane.

14.2. Tymczasowy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem może zostać wydany:

1. dla nowych statków przy ich dostarczaniu;

2. gdy armator przejmuje odpowiedzialność za eksploatację statku, który jest nowym statkiem dla tego armatora; lub

3. gdy statek zmienia banderę.

Tymczasowy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem powinien zostać wydany na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy przez administrację lub, na żądanie administracji, przez inny rząd będący sygnatariuszem Konwencji.

14.3. W szczególnych przypadkach administracja lub, na żądanie administracji, inny rząd będący sygnatariuszem Konwencji może przedłużyć okres ważności tymczasowego certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem o kolejny okres nie dłuższy niż 6 miesięcy od upływu terminu ważności tego certyfikatu.

14.4. Tymczasowy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem może zostać wydany po sprawdzeniu, czy:

1. dokument zgodności lub tymczasowy dokument zgodności jest właściwy dla danego statku;

2. system zarządzania bezpieczeństwem przewidziany przez armatora dla danego statku zawiera podstawowe elementy niniejszego Kodeksu oraz czy był on oceniany podczas audytu przeprowadzonego w celu wydania dokumentu zgodności lub przedstawiony w celu wydania tymczasowego dokumentu zgodności;

3. armator zaplanował przeprowadzenie audytu statku w ciągu najbliższych trzech miesięcy;

4. kapitan i oficerowie posiadają znajomość systemu zarządzania bezpieczeństwem oraz planowanych przedsięwzięć związanych z jego wdrożeniem;

5. instrukcje, które określono jako istotne, zostały dostarczone przed wyjściem statku w morze; oraz

6. informacje dotyczące systemu zarządzania bezpieczeństwem zostały wydane w języku roboczym lub w językach, które są zrozumiałe dla personelu.

15. **Weryfikacja**

15.1. Wszelkie weryfikacje przewidziane w przepisach niniejszego Kodeksu powinny zostać przeprowadzone w sposób zgodny z procedurami uznanymi przez administrację, z uwzględnieniem wytycznych opracowanych przez Organizację ([1]).

16. **Formy certyfikatów**

16.1. Dokument zgodności, certyfikat zarządzania bezpieczeństwem, tymczasowy dokument zgodności i tymczasowy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem powinny zostać sporządzone w formie zgodnej ze wzorami określonymi w dodatku do niniejszego Kodeksu. W przypadku gdy używanym językiem jest język inny niż angielski lub francuski, tekst dokumentu powinien obejmować także przekład na jeden z tych języków.

16.2. W uzupełnieniu do wymagań określonych w ust. 13.3, dane dotyczące typów statków, zawarte w dokumencie zgodności oraz tymczasowym dokumencie zgodności, mogą być uzupełnione o adnotacje informujące o wszelkich ograniczeniach w eksploatacji statków opisane w systemie zarządzania bezpieczeństwem.

([1]) Patrz: Wytyczne dotyczące wdrażania przez administracje Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem (Kodeksu ISM) przyjęte przez Organizację rezolucją A. 913(22).

Dodatek

Wzory dokumentu zgodności, certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem, tymczasowego dokumentu zgodności oraz tymczasowego certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem

DOKUMENT ZGODNOŚCI

(Pieczęć urzędowa) (Państwo)

Certyfikat nr

Wydany na mocy przepisów MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYCIA NA MORZU z 1974 r., z późniejszymi zmianami

Z upoważnienia Rządu .....

(nazwa państwa)

przez .....

(uprawniona osoba lub organizacja)

Nazwa i adres armatora:

.....

.....

(patrz: ust. 1.1.2 Kodeksu ISM)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE system zarządzania bezpieczeństwem armatora został poddany audytowi i jest on zgodny z wymogami Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobiegania zanieczyszczaniu (Kodeksu ISM) dla wymienionych poniżej typów statków (niepotrzebne skreślić):

Statek pasażerski

Pasażerska jednostka szybka

Towarowa jednostka szybka

Masowiec

Tankowiec

Chemikaliowiec

Gazowiec

Ruchoma platforma wiertnicza

Inny statek towarowy

Niniejszy dokument zgodności zachowuje ważność do ....., z zastrzeżeniem okresowych weryfikacji.

Państwo wydające .....

(miejsce wydania dokumentu)

Data wydania: .....

.....

(Podpis osoby uprawnionej wydającej dokument)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego)

Certyfikat nr

POTWIERDZENIE ROCZNE

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE w wyniku okresowej weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z prawidłem IX/6.1 Konwencji oraz ust. 13.4 Kodeksu ISM, stwierdzono, iż system zarządzania bezpieczeństwem spełnia wymogi Kodeksu ISM.

I. POTWIERDZENIE ROCZNE

Podpis:.....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

II. POTWIERDZENIE ROCZNE

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

III. POTWIERDZENIE ROCZNE

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

IV. POTWIERDZENIE ROCZNE

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

CERTYFIKAT ZARZĄDZANIA BEZPIECZEŃSTWEM

(Pieczęć urzędowa)/(Państwo)

Certyfikat nr

Wydany na mocy przepisów

MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYCIA NA MORZU z 1974 r., z późniejszymi zmianami

Z upoważnienia Rządu .....

(nazwa państwa)

przez .....

(uprawniona osoba lub organizacja)

Nazwa statku: .....

Numer lub litery identyfikacyjne: .....

Port macierzysty: .....

Typ statku (*):

Pojemność brutto: .....

Numer IMO: .....

Nazwa i adres armatora: .....

(patrz: ust. 1.1.2 Kodeksu ISM)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE system zarządzania bezpieczeństwem armatora został poddany audytowi i jest on zgodny z wymogami Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobiegania zanieczyszczaniu (Kodeksu ISM) w następstwie weryfikacji, czy dokument zgodności tego armatora obowiązuje dla tego typu statku.

(*) Należy wpisać jeden z następujących typów statków: statek pasażerski; pasażerska jednostka szybka; towarowa jednostka szybka; masowiec; tankowiec; chemikaliowiec; gazowiec; ruchoma platforma wiertnicza; inny statek towarowy.

Niniejszy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem zachowuje ważność do ……., z zastrzeżeniem przeprowadzania okresowych weryfikacji oraz zachowania ważności przez dokument zgodności.

Wydano w ……

(miejsce wydania dokumentu)

Data wydania: ……

(Podpis osoby uprawnionej wydającej certyfikat)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego)

Certyfikat nr

POTWIERDZENIE POŚREDNIE ORAZ DODATKOWE POTWIERDZENIE (JEŻELI JEST WYMAGANE)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE w wyniku okresowej weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z prawidłem IX/6.1 Konwencji oraz ust. 13.8 Kodeksu ISM, stwierdzono, iż system zarządzania bezpieczeństwem spełnia wymogi Kodeksu ISM.

POTWIERDZENIE POŚREDNIE (do realizacji pomiędzy drugą i trzecią datą rocznicową)

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

DODATKOWE POTWIERDZENIE (*)

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

DODATKOWE POTWIERDZENIE (*)

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

DODATKOWE POTWIERDZENIE (*)

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

(*) Jeśli dotyczy. Patrz: ust. 3.4.1 Wytycznych dotyczących wdrażania przez administracje Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem (Kodeksu ISM) (rezolucja A.913(22))

TYMCZASOWY DOKUMENT ZGODNOŚCI

(Pieczęć urzędowa)/(Państwo)

Certyfikat nr

Wydany na mocy przepisów

MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYCIA NA MORZU z 1974 r., z późniejszymi zmianami

Z upoważnienia Rządu .....

(nazwa państwa)

przez .....

(uprawniona osoba lub organizacja)

Nazwa i adres armatora: .....

(patrz: ust. 1.1.2 Kodeksu ISM)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE system zarządzania bezpieczeństwem armatora został uznany za zgodny z celami określonymi w ust. 1.2.3 Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobiegania zanieczyszczaniu (Kodeksu ISM) dla wymienionych poniżej typów statków (niepotrzebne skreślić):

Statek pasażerski

Pasażerska jednostka szybka

Towarowa jednostka szybka

Masowiec

Tankowiec

Chemikaliowiec

Gazowiec

Ruchoma platforma wiertnicza

Inny statek towarowy

Niniejszy tymczasowy dokument zgodności zachowuje ważność do:

Wydano w: .....

(Miejsce wydania dokumentu)

Data wydania: .....

(Podpis osoby uprawnionej wydającej dokument)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego)

TYMCZASOWY CERTYFIKAT ZARZĄDZANIA BEZPIECZEŃSTWEM

(Pieczęć urzędowa)/(Państwo)

Certyfikat nr

Wydany na mocy przepisów

MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYCIA NA MORZU z 1974 r.,

z późniejszymi zmianami

Z upoważnienia Rządu .....

(nazwa państwa)

przez .....

(uprawniona osoba lub organizacja)

Nazwa statku: .....

Numer lub litery identyfikacyjne: .....

Port macierzysty: .....

Typ statku (*):.....

Pojemność brutto:.....

Numer IMO:.....

Nazwa i adres armatora:

.....

(patrz: ust. 1.1.2 Kodeksu ISM)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE wymogi ust. 14.4 Kodeksu ISM zostały spełnione, a dokument zgodności/tymczasowy dokument zgodności (**) armatora jest odpowiedni dla tego statku.

Niniejszy tymczasowy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem zachowuje ważność do .....

z zastrzeżeniem zachowania ważności przez dokument zgodności/tymczasowy dokument zgodności (**).

(*) Należy wpisać jeden z następujących typów statków: statek pasażerski; pasażerska jednostka szybka; towarowa jednostka szybka; masowiec; tankowiec; chemikaliowiec; gazowiec; ruchoma platforma wiertnicza; inny statek towarowy.

(**) Niepotrzebne skreślić.

Wydano w .....

(miejsce wydania dokumentu)

Data wydania: .....

(Podpis osoby uprawnionej wydającej certyfikat)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego dokument)

Certyfikat nr

Ważność niniejszego tymczasowego certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem ulega przedłużeniu do: .....

Data prolongaty: .....

(Podpis osoby uprawnionej przedłużającej ważność dokumentu)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego)

ZAŁĄCZNIK II

PRZEPISY ADMINISTRACYJNE DOTYCZĄCE WDROŻENIA PRZEPISÓW MIĘDZYNARODOWEGO KODEKSU ZARZĄDZANIA BEZPIECZEŃSTWEM (KODEKSU ISM)

Część A Przepisy ogólne

Część B Certyfikacja i standardy

2. Proces certyfikacji

3. Standardy zarządzania

4. Standardy kwalifikacji

5. Formy dokumentu zgodności i certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem

CZĘŚĆ A – PRZEPISY OGÓLNE

1.1. Podczas przeprowadzania zadań związanych z weryfikacją i certyfikacją, przewidzianych w przepisach Kodeksu ISM dla statków wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie przestrzegają wymogów i norm określonych w części B niniejszego tytułu.

1.2. Ponadto państwa członkowskie uwzględniają odpowiednio przepisy Znowelizowanych wytycznych w sprawie wdrażania przez administracje Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem (Kodeksu ISM), przyjętych przez IMO rezolucją A.913 (22) z dnia 29 listopada 2001 r., o ile nie zostały one objęte przepisami części B niniejszego tytułu.

CZĘŚĆ B – CERTYFIKACJA I STANDARDY

2. **Proces certyfikacji**

2.1. Proces certyfikacji służący wydaniu dokumentu zgodności dla armatora oraz certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem dla każdego statku realizowany jest z uwzględnieniem poniższych przepisów.

2.2. Proces certyfikacji obejmuje zwykle następujące kroki:

1. weryfikację wstępną;

2. weryfikację roczną lub pośrednią;

3. weryfikację odnowieniową; oraz

4. weryfikację dodatkową.

Weryfikacje te przeprowadzane są na wniosek armatora przedkładany administracji lub uznanej organizacji działającej w jej imieniu.

2.3. Wymienione powyżej weryfikacje obejmują audyt systemu zarządzania bezpieczeństwem.

2.4. Do przeprowadzenia audytu wyznacza się audytora wiodącego, a w razie potrzeby zespół audytorów.

2.5. Wyznaczony główny audytor kontaktuje się z armatorem i sporządza plan audytu.

2.6. Raport z audytu opracowywany jest pod kierunkiem audytora wiodącego, który odpowiada za jego precyzyjność i kompletność.

2.7. Raport z audytu obejmuje plan audytu, dane identyfikacyjne członków zespołu audytorów, dane identyfikacyjne armatora, zapisy wszelkich spostrzeżeń oraz niezgodności i spostrzeżeń dotyczących skuteczności systemu zarządzania bezpieczeństwem w realizacji określonych celów.

3. **Standardy zarządzania**

3.1. Audytorzy lub członkowie zespołu audytorów dokonujący weryfikacji zgodności z wymogami Kodeksu ISM posiadają odpowiednie kwalifikacje w zakresie:

1. stwierdzania zgodności z przepisami i uregulowaniami, w tym certyfikacji marynarzy dla każdego typu statku eksploatowanego przez armatora;

2. działań związanych z zatwierdzaniem, inspekcją i certyfikacją w odniesieniu do certyfikatów morskich;

3. zadań, które muszą zostać uwzględnione w ramach systemu zarządzania bezpieczeństwem, zgodnie z wymogami Kodeksu ISM; oraz

4. praktycznego doświadczenia związanego z eksploatacją statków.

3.2. Podczas przeprowadzania weryfikacji zgodności z przepisami Kodeksu ISM należy zapewnić, iż nie występuje zależność pomiędzy osobami świadczącymi usługi doradcze oraz osobami zaangażowanymi w procedurę certyfikacyjną.

4. **Standardy kwalifikacji**

4.1. Podstawowe kwalifikacje niezbędne do przeprowadzenia weryfikacji.

4.1.1. Personel, który ma wziąć udział w procesie weryfikacji zgodności z wymogami Kodeksu ISM, spełnia minimalne kryteria dla inspektorów określone w części 2 załącznika VII do dyrektywy 95/21/WE.

4.1.2. Personel ten został poddany szkoleniu mającemu na celu zapewnienie mu odpowiednich kwalifikacji i umiejętności do przeprowadzenia weryfikacji zgodności z wymogami Kodeksu ISM, w szczególności w zakresie:

a) znajomości i zrozumienia Kodeksu ISM;

b) obowiązujących przepisów i uregulowań;

c) zadań, które według Kodeksu ISM armatorzy powinni brać pod uwagę;

d) technik oceny wykorzystywanych podczas badania, zadawania pytań, oceny i sprawozdawczości;

e) technicznych lub operacyjnych aspektów zarządzania bezpieczeństwem;

f) podstawowej znajomości zagadnień żeglugi i czynności wykonywanych na pokładach statków; oraz

g) uczestnictwa w co najmniej jednym audycie systemu zarządzania związanego z żeglugą morską.

4.2. Kwalifikacje potrzebne do weryfikacji wstępnej i odnowieniowej

4.2.1. W celu dokonania pełnej oceny w zakresie spełniania przez armatora lub poszczególne typy statków wymogów Kodeksu ISM, oprócz podstawowych kwalifikacji wymienionych powyżej, pracownicy, którzy mają przeprowadzić weryfikacje wstępne lub odnowieniowe dla potrzeb wydania dokumentu zgodności oraz certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem, muszą posiadać kwalifikacje umożliwiające:

a) określenie, czy elementy systemu zarządzania bezpieczeństwem (SZB) zgodne są z wymogami Kodeksu ISM;

b) określenie skuteczności SZB armatora lub poszczególnych typów statków w celu zapewnienia zgodności z przepisami i uregulowaniami, potwierdzonej w dokumentacji kontroli ustawowych i klasyfikacyjnych;

c) ocenę skuteczności SZB w zapewnianiu zgodności z innymi przepisami i uregulowaniami nieobjętymi nadzorem konwencyjnym lub klasyfikacyjnym, oraz w umożliwieniu weryfikacji zgodności z tymi przepisami i uregulowaniami; oraz

d) ocenę, czy uwzględnione zostały zasady bezpiecznego postępowania zalecane przez IMO, administracje, towarzystwa klasyfikacyjne i organizacje żeglugi.

4.2.2. Wspomniany poziom kwalifikacji może zostać osiągnięty przez zespoły, które łącznie posiadają wszystkie z nich.

5. **Formularze dokumentów zgodności i certyfikatów zarządzania bezpieczeństwem**

W przypadku gdy statki eksploatowane są wyłącznie w państwie członkowskim, państwa członkowskie korzystają z formularzy załączonych do Kodeksu ISM lub z dokumentu zgodności, certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem, tymczasowego dokumentu zgodności oraz tymczasowego certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem sporządzonych na formularzach przedstawionych poniżej.

W przypadku odstępstwa przyznanego na podstawie art. 7 ust. 1 i, w odpowiednich przypadkach, art. 7 ust. 2, wydany certyfikat różni się od certyfikatu opisanego powyżej i wyraźnie informuje o przyznaniu odstępstwa zgodnie z art. 7 ust. 1 i, w odpowiednich przypadkach, art. 7 ust. 2, oraz zawiera obowiązujące ograniczenia operacyjne.

DOKUMENT ZGODNOŚCI

(Pieczęć urzędowa) (Państwo)

Certyfikat nr

Wydany na mocy przepisów [MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYCIA NA MORZU z 1974 r., z późniejszymi zmianami oraz] [1] rozporządzenia Rady (WE) nr 336/2006 w sprawie wdrożenia w obrębie Wspólnoty Kodeksu ISM.

Z upoważnienia Rządu .....

(nazwa państwa)

przez .....

(uprawniona osoba lub organizacja)

Nazwa i adres armatora .....

(patrz: ust. 1.1.2 części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 336/2006)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE system zarządzania bezpieczeństwem armatora został poddany audytowi i jest on zgodny z wymogami Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobiegania zanieczyszczaniu (Kodeksu ISM) dla wymienionych poniżej typów statków (niepotrzebne skreślić):

Statek pasażerski

Pasażerska jednostka szybka

Towarowa jednostka szybka

Masowiec

Tankowiec

Chemikaliowiec

Gazowiec

Ruchoma platforma wiertnicza

Inny statek towarowy

Prom pasażerski typu ro-ro

---

[1] Można skreślić w przypadku statków wykonujących wyłącznie rejsy w obrębie jednego państwa członkowskiego.

Niniejszy dokument zgodności zachowuje ważność do ....., z zastrzeżeniem okresowych weryfikacji.

Wydano w: .....

(miejsce wydania dokumentu)

Data wydania .....

(Podpis osoby uprawnionej wydającej dokument)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego dokument)

Certyfikat nr

POTWIERDZENIE ROCZNE

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE w wyniku okresowej weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z [prawidłem IX/6.1 Konwencji i ust. 13.4 Kodeksu ISM oraz] (*) art. 6 rozporządzenia (WE) nr 336/2006 w sprawie wdrożenia w obrębie Wspólnoty Kodeksu ISM stwierdzono, iż system zarządzania bezpieczeństwem spełnia wymogi Kodeksu ISM.

I. POTWIERDZENIE ROCZNE

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

II. POTWIERDZENIE ROCZNE

Podpis .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

III. POTWIERDZENIE ROCZNE

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

IV. POTWIERDZENIE ROCZNE

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

(*) Można skreślić w przypadku statków wykonujących wyłącznie rejsy w obrębie jednego państwa członkowskiego.

CERTYFIKAT ZARZĄDZANIA BEZPIECZEŃSTWEM

(Pieczęć urzędowa) (Państwo)

Certyfikat nr

Wydany na mocy przepisów [MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYCIA NA MORZU z 1974 r., z późniejszymi zmianami oraz] (*) rozporządzenia (WE) nr 336/2006 w sprawie wdrożenia w obrębie Wspólnoty Kodeksu ISM

Z upoważnienia Rządu .....

(nazwa państwa)

przez .....

(uprawniona osoba lub organizacja)

Nazwa statku: .....

Numer lub litery identyfikacyjne: .....

Port macierzysty: .....

Typ statku (**) .....

Pojemność brutto: .....

Numer IMO: .....

Nazwa i adres armatora: .....

(patrz: ust. 1.1.2 części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 336/2006)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE system zarządzania bezpieczeństwem armatora został poddany audytowi i jest on zgodny z wymogami Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobiegania zanieczyszczaniu (Kodeksu ISM) w następstwie weryfikacji, czy dokument zgodności tego armatora obowiązuje dla tego typu statku.

Niniejszy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem zachowuje ważność do ....., z zastrzeżeniem przeprowadzania okresowych weryfikacji oraz zachowania ważności przez dokument zgodności.

Wydano w: .....

(miejsce wydania dokumentu)

Data wydania: .....

(Podpis osoby uprawnionej wydającej certyfikat)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego)

(*) Można skreślić w przypadku statków wykonujących wyłącznie rejsy w obrębie jednego państwa członkowskiego.

(**) Należy wpisać jeden z następujących typów statków: statek pasażerski, pasażerska jednostka szybka, towarowa jednostka szybka, masowiec, tankowiec, chemikaliowiec, gazowiec, ruchoma platforma wiertnicza, inny statek towarowy, prom pasażerski typu ro-ro. + Dz.U.: Proszę wstawić numer niniejszego rozporządzenia.

Certyfikat nr

POTWIERDZENIE POŚREDNIE ORAZ DODATKOWE POTWIERDZENIE (JEŻELI JEST WYMAGANE)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE w wyniku okresowej weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z [prawidłem IX/6.1 Konwencji i ust. 13.8 Kodeksu ISM oraz] (*) art. 6 rozporządzenia (WE) nr 336/2006 w sprawie wdrożenia w obrębie Wspólnoty Kodeksu ISM stwierdzono, iż system zarządzania bezpieczeństwem spełnia wymogi Kodeksu ISM.

POTWIERDZENIE POŚREDNIE (do realizacji pomiędzy drugą i trzecią datą rocznicową)

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

DODATKOWE POTWIERDZENIE (**)

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

DODATKOWE POTWIERDZENIE (**)

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

DODATKOWE POTWIERDZENIE (**)

Podpis: .....

(Podpis osoby uprawnionej)

Miejsce: .....

Data: .....

(*) Można skreślić w przypadku statków wykonujących wyłącznie rejsy w obrębie jednego państwa Członkowskiego.

(**) Jeśli dotyczy. Patrz: ust. 13.8 Kodeksu ISM oraz ust. 3.4.1 Wytycznych dotyczących wdrażania przez administracje Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem (Kodeksu ISM) (rezolucja A.913(22)).

TYMCZASOWY DOKUMENT ZGODNOŚCI

(Pieczęć urzędowa) (Państwo)

Certyfikat nr

Wydany na mocy przepisów [MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYCIA NA MORZU z 1974 r., z późniejszymi zmianami oraz] (*) rozporządzenia (WE) nr 336/2006 w sprawie wdrożenia w obrębie Wspólnoty Kodeksu ISM

Z upoważnienia Rządu .....

(nazwa państwa)

przez .....

(uprawniona osoba lub organizacja)

Nazwa i adres armatora .....

(patrz: ust. 1.1.2 części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 336/2006)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE system zarządzania bezpieczeństwem armatora został uznany za zgodny z celami określonymi w ust. 1.2.3 części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 336/2006 dla wymienionych poniżej typów statków (niepotrzebne skreślić):

Statek pasażerski

Pasażerska jednostka szybka

Towarowa jednostka szybka

Masowiec

Tankowiec

Chemikaliowiec

Gazowiec

Ruchoma platforma wiertnicza

Inny statek towarowy

Prom pasażerski typu ro-ro

(*) Można skreślić w przypadku statków wykonujących wyłącznie rejsy w obrębie jednego państwa członkowskiego.

Niniejszy tymczasowy dokument zgodności zachowuje ważność do .....

Wydano w: .....

(miejsce wydania dokumentu)

Data wydania: .....

(Podpis osoby uprawnionej wydającej dokument)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego)

TYMCZASOWY CERTYFIKAT ZARZĄDZANIA BEZPIECZEŃSTWEM

(Pieczęć urzędowa) (Państwo)

Certyfikat nr

Wydany na mocy przepisów [MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYCIA NA MORZU z 1974 r., z późniejszymi zmianami oraz] (*) rozporządzenia (WE) nr 336/2006 w sprawie wdrożenia w obrębie Wspólnoty Kodeksu ISM

Z upoważnienia Rządu .....

(nazwa państwa)

przez .....

(uprawniona osoba lub organizacja)

Nazwa statku: .....

Numer lub litery identyfikacyjne: .....

Port macierzysty: .....

Typ statku (**) .....

Pojemność brutto: .....

Numer IMO: .....

Nazwa i adres armatora: .....

(patrz: ust. 1.1.2 części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 336/2006)

NINIEJSZYM ZAŚWIADCZA SIĘ, ŻE wymogi ust. 14.4 części A załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 336/2006 zostały spełnione, a dokument zgodności/tymczasowy dokument zgodności (***) armatora jest odpowiedni dla tego statku.

Niniejszy tymczasowy certyfikat zarządzania bezpieczeństwem zachowuje ważność do ..... z zastrzeżeniem zachowania ważności przez dokument zgodności/tymczasowy dokument zgodności (***).

Wydano w: .....

(miejsce wydania dokumentu)

Data wydania: .....

(Podpis osoby uprawnionej wydającej certyfikat)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego)

(*) Można skreślić w przypadku statków wykonujących wyłącznie rejsy w obrębie jednego państwa członkowskiego.

(**) Należy wpisać jeden z następujących typów statków: statek pasażerski, pasażerska jednostka szybka, towarowa jednostka szybka, masowiec, tankowiec, chemikaliowiec, gazowiec, ruchoma platforma wiertnicza, inny statek towarowy, prom pasażerski typu ro-ro.

(***) Niepotrzebne skreślić.

Certyfikat nr

Ważność niniejszego tymczasowego certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem ulega przedłużeniu do:

Data prolongaty: .....

(Podpis osoby uprawnionej przedłużającej ważność dokumentu)

(Pieczęć lub stempel organu wydającego)

DYREKTYWA 2006/7/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 15 lutego 2006 r.

dotycząca zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylająca dyrektywę 76/160/EWG

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ([1])

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2])

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([3])

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ([4]), w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy dnia 8 grudnia 2005 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W oparciu o komunikat Komisji w sprawie zrównoważonego rozwoju Rada Europejska wyszczególniła cele stanowiące ogólne wytyczne dla przyszłego rozwoju w priorytetowych dziedzinach, takich jak zasoby naturalne i zdrowie publiczne.

(2) Woda jest deficytowym zasobem naturalnym, w związku z czym należy odpowiednio do tego ją traktować, dbać o jej jakość, chronić i gospodarować nią. W szczególności wody powierzchniowe należą do zasobów odnawialnych o ograniczonej możności przywrócenia ich należytego stanu naruszonego działalnością człowieka.

(3) Polityka Wspólnoty dotycząca środowiska naturalnego powinna być skierowana na zapewnienie wysokiego poziomu ochrony i przyczyniać się do zapewnienia zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska oraz ochrony zdrowia ludzkiego.

(4) W grudniu 2000 r. Komisja przyjęła komunikat dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rozwoju nowej polityki dotyczącej wody w kąpieliskach oraz rozpoczęła zakrojone na szeroką skalę konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi i zaangażowanymi stronami. Najistotniejszym rezultatem tych konsultacji było szerokie poparcie dla opracowania nowej dyrektywy opartej na najnowszych wynikach badań naukowych i zapewniającej szerszy udział społeczeństwa.

(5) Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ([5]) zawiera zobowiązanie do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony wody w kąpieliskach, łącznie ze zmianą dyrektywy Rady 76/160/EWG z dnia 8 grudnia 1975 r. dotyczącej jakości wody w kąpieliskach ([6]).

(6) Zgodnie z postanowieniami Traktatu przy opracowywaniu polityki w dziedzinie środowiska naturalnego Wspólnota uwzględnia, między innymi, dostępne dane naukowo-techniczne. Niniejsza dyrektywa powinna wykorzystać wyniki badań naukowych przy wprowadzaniu najbardziej niezawodnych parametrów wskaźnikowych służących przewidywaniu ryzyka mikrobiologicznego dla zdrowia oraz dla osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony. Należy niezwłocznie podjąć dalsze badania epidemiologiczne dotyczące ryzyka dla zdrowia związanego z kąpielą, szczególnie w wodach słodkich.

(7) W celu poprawy efektywności oraz mądrego wykorzystania zasobów, niniejsza dyrektywa powinna być ściśle skoordynowana z innym prawodawstwem wspólnotowym dotyczącym wód, takim jak dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych ([7]), 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego ([8]) oraz dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ([9]).

([1]) Dz.U. C 45 E z 25.2.2003, str. 127.

([2]) Dz.U. C 220 z 16.9.2003, str. 39.

([3]) Dz.U. C 244 z 10.10.2003, str. 31.

([4]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2003 r. (Dz.U. C 82 E z 1.4.2004, str. 115), wspólne stanowisko Rady z dnia 20 grudnia 2004 r. (Dz.U. C 111 E z 11.5.2005, str. 1) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 grudnia 2005 r.

([5]) Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.

([6]) Dz.U. L 31 z 5.2.1976, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

([7]) Dz.U. L 135 z 30.5.1991, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

([8]) Dz.U. L 375 z 31.12.1991, str. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

([9]) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją nr 2455/2001/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).

(8) Odpowiednie informacje dotyczące planowanych środków oraz postępów w ich wdrażaniu powinny być rozpowszechniane wśród osób zainteresowanych. Społeczeństwo powinno otrzymywać należyte i aktualne informacje dotyczące wyników kontroli jakości wody w kąpieliskach oraz środków zarządzania ryzykiem w celu zapobiegania zagrożeniom dla zdrowia, szczególnie w związku z przewidywalnymi przypadkami występowania zanieczyszczenia krótkotrwałego lub sytuacjami wyjątkowymi. Należy zastosować nową technologię, która umożliwia informowanie społeczeństwa na temat wód w kąpieliskach w całej Wspólnocie w sposób skuteczny i jednolity.

(9) Dla celów kontroli istnieje potrzeba stosowania zharmonizowanych metod i praktyk analizy. W celu uzyskania realistycznej klasyfikacji wód w kąpieliskach niezbędne są obserwacje i oceny jakości na przestrzeni dłuższego okresu.

(10) Osiągnięcie właściwego stanu powinno następować poprzez odpowiednie środki zarządzania i zapewnienia jakości, a nie jedynie poprzez pomiary i obliczenia. Z uwagi na to system określania profilów wody w kąpieliskach jest właściwy dla zapewnienia lepszego rozpoznawania ryzyk, co stanowi podstawę środków zarządzania jakością. Równocześnie należy zwrócić szczególną uwagę na zgodność z normami jakości oraz na spójne przejście od stosowania postanowień dyrektywy 76/160/EWG.

(11) W dniu 17 lutego 2005 r. Wspólnota ratyfikowała Konwencję UNECE o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Konwencja z Aarhus). W związku z tym właściwe jest, by niniejsza dyrektywa zawierała przepisy dotyczące publicznego dostępu do informacji oraz zapewnienia udziału społeczeństwa w jej implementacji w celu uzupełnienia dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska ([1]) oraz dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska ([2]).

(12) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie uzyskanie dobrej jakości wody w kąpieliskach oraz wysokiego poziomu ochrony w państwach członkowskich w oparciu o wspólne standardy, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(13) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([3]).

(14) W każdym sezonie kąpielowym widoczne jest, że wspólnotowa polityka dotycząca wody w kąpieliskach ma wciąż duże znaczenie z uwagi na ochronę społeczeństwa przed przypadkowymi jak i długotrwałymi zanieczyszczeniami przedostającymi się do wody na obszarach kąpielisk wspólnotowych lub w ich pobliżu. Ogólna jakość wód w kąpieliskach uległa znacznej poprawie od wejścia w życie dyrektywy 76/160/EWG. Jednakże dyrektywa ta odzwierciedla stan wiedzy i doświadczenia z wczesnych lat siedemdziesiątych. Od tego czasu uległy zmianie zarówno sposoby wykorzystania wody w kąpieliskach, jak i stan wiedzy naukowej i technicznej. Z uwagi na to dyrektywa ta powinna zostać uchylona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel i zakres

1. Niniejsza dyrektywa zawiera przepisy dotyczące:

a) kontrolowania i klasyfikacji jakości wody w kąpieliskach;

b) zarządzania jakością wody w kąpieliskach; oraz

c) udostępniania społeczeństwu informacji na temat jakości wody w kąpieliskach.

2. Celem niniejszej dyrektywy jest zachowanie, ochrona i poprawa jakości środowiska oraz ochrona zdrowia ludzkiego w uzupełnieniu dyrektywy 2000/60/WE.

3. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do każdego elementu wód powierzchniowych, w przypadku gdy właściwy organ przewiduje, że duża liczba osób będzie tam korzystać z kąpieli i nie wydał stałego zakazu kąpieli ani nie wydał stałego zalecenia niekąpania się tam (zwanego dalej wodą w kąpielisku). Dyrektywa nie ma zastosowania do:

a) basenów pływackich oraz basenów uzdrowiskowych;

b) zamkniętych zbiorników wodnych podlegających oczyszczaniu lub wykorzystywanych w celach terapeutycznych;

([1]) Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 26.

([2]) Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17.

([3]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

c) sztucznych, zamkniętych zbiorników wodnych, oddzielonych od wód powierzchniowych i wód podziemnych.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1) terminy „wody powierzchniowe", „wody podziemne", „wody śródlądowe", „wody przejściowe", „wody przybrzeżne" oraz „dorzecze" mają takie samo znaczenie, jak w dyrektywie 2000/60/WE;

2) „właściwy organ" oznacza organ lub organy, które państwo członkowskie wyznaczyło do zapewnienia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy lub inny organ lub podmiot, któremu ta rola została przekazana;

3) „stały" oznacza – w odniesieniu do zakazu kąpieli lub zalecenia niekąpania się – trwający co najmniej przez jeden pełny sezon kąpielowy;

4) „duża liczba" oznacza, w odniesieniu do kąpiących się, liczbę, którą właściwy organ uznaje za dużą, uwzględniając w szczególności wcześniejsze tendencje lub udostępnianą infrastrukturę lub udogodnienia, albo inne środki podjęte w celu promowania kąpieli;

5) „zanieczyszczenie" oznacza obecność skażenia mikrobiologicznego lub innych organizmów lub odpadów, niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się, o którym mowa w art. 8 i 9 oraz w załączniku I, kolumna A;

6) „sezon kąpielowy" oznacza okres, podczas którego można się spodziewać dużej liczby kąpiących się;

7) „środki zarządzania" oznacza następujące środki podjęte w odniesieniu do wód w kąpieliskach:

   a) określenie i regularna aktualizacja profilu wody w kąpielisku;

   b) określenie harmonogramu kontroli;

   c) kontrola wody w kąpielisku;

   d) ocena jakości wody w kąpielisku;

   e) klasyfikowanie wody w kąpielisku;

   f) określanie oraz ocena przyczyn zanieczyszczenia, które mogłoby mieć wpływ na wodę w kąpielisku oraz niekorzystnie wpływać na zdrowie kąpiących się;

   g) informowanie społeczeństwa;

   h) podejmowanie działań w celu zapobiegania narażaniu kąpiących na kontakt z zanieczyszczeniami;

   i) podejmowanie działań w celu obniżenia ryzyka zanieczyszczenia;

8) „krótkotrwałe zanieczyszczenie" oznacza skażenie mikrobiologiczne, o którym mowa w załączniku I, kolumna A, którego przyczyny można jasno zidentyfikować i nie przewiduje się, że będzie ono miało niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku przez okres dłuższy niż około 72 godziny od pierwszego naruszenia jakości wody w kąpielisku, i dla którego właściwy organ ustalił procedury prognozowania takich przypadków i działań w przypadku ich wystąpienia, zgodnie z postanowieniami załącznika II;

9) „sytuacja wyjątkowa" oznacza wydarzenie lub splot wydarzeń mających wpływ na jakość wody w kąpielisku w danej lokalizacji, którego występowania nie przewiduje się przeciętnie częściej niż raz na cztery lata;

10) „zestaw danych o jakości wody w kąpielisku" oznacza dane uzyskane zgodnie z postanowieniami art. 3;

11) „ocena jakości wody w kąpielisku" oznacza proces oceniania jakości wody w kąpielisku, przy użyciu metod oceny określonych w załączniku II;

12) „rozmnożenie sinic" oznacza nagromadzenie sinic w postaci kożucha, smugu lub piany;

13) termin „opinia publiczna" ma takie samo znaczenie, jak w dyrektywie Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ([1]).

ROZDZIAŁ II

JAKOŚĆ WODY W KĄPIELISKU I ZARZĄDZANIE NIĄ

Artykuł 3

Kontrole

1. Państwa członkowskie corocznie wyznaczają wszystkie kąpieliska oraz długość sezonu kąpielowego. Po raz pierwszy podejmują te działania przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego po dniu 24 marca 2008 r.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że kontrola parametrów określonych w załączniku I, kolumna A, następuje zgodnie z postanowieniami załącznika IV.

([1]) Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

3. Punktem kontroli jest miejsce w obrębie kąpieliska, gdzie:

a) spodziewana jest większość kąpiących się; lub

b) spodziewane jest największe ryzyko zanieczyszczenia, zgodnie z profilem wody w kąpielisku.

4. Harmonogram kontroli każdego kąpieliska ustalany jest przed rozpoczęciem danego sezonu kąpielowego, a po raz pierwszy przed rozpoczęciem trzeciego pełnego sezonu kąpielowego po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. Kontrola ma miejsce nie później niż cztery dni po terminie określonym w harmonogramie kontroli.

5. Państwa członkowskie mogą wprowadzić kontrole parametrów określonych w załączniku I, kolumna A, podczas pierwszego pełnego sezonu kąpielowego następującego po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. W takim przypadku kontrole mają miejsce z częstotliwością określoną w załączniku IV. Wyniki kontroli mogą zostać wykorzystane do ustalenia zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, o którym mowa w art. 4. Niezwłocznie po wprowadzeniu przez państwa członkowskie kontroli na mocy niniejszej dyrektywy można zaprzestać kontroli parametrów określonych w załączniku do dyrektywy 76/160/EWG.

6. Można nie brać pod uwagę próbek pobranych podczas występowania krótkotrwałego zanieczyszczenia. Zostają one zastąpione próbkami pobranymi zgodnie z postanowieniami załącznika IV.

7. W przypadku sytuacji wyjątkowych stosowanie harmonogramu kontroli, o którym mowa w ust. 4, może zostać zawieszone. Przywrócenie obowiązywania harmonogramu następuje bezzwłocznie po ustaniu sytuacji wyjątkowej. Nowe próbki pobiera się bezzwłocznie po ustaniu sytuacji wyjątkowej w celu zastąpienia próbek brakujących w związku z wystąpieniem sytuacji wyjątkowej.

8. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z każdego zawieszenia stosowania harmonogramu kontroli, przedstawiając przyczyny zawieszenia. Sprawozdanie takie jest przedstawiane najpóźniej wraz z następnym sprawozdaniem rocznym, przewidzianym w art. 13.

9. Państwa członkowskie zapewniają, że analiza jakości wody w kąpielisku jest przeprowadzana zgodnie z metodami referencyjnymi określonymi w załączniku I oraz z regułami określonymi w załączniku V. Jednakże państwa członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie innych metod lub reguł, jeżeli wykażą, że uzyskiwane wyniki są równoważne z wynikami uzyskiwanymi przy wykorzystaniu metod określonych w załączniku I oraz reguł określonych w załączniku V. Państwa członkowskie, które zezwalają na stosowanie takich metod lub reguł równoważnych, przedstawiają Komisji wszelkie właściwe informacje dotyczące tych metod lub reguł oraz ich równoważności.

Artykuł 4

Ocena jakości wody w kąpielisku

1. Państwa członkowskie zapewniają, że zestawy danych o jakości wody w kąpielisku opracowywane są w wyniku kontroli parametrów określonych w załączniku I, kolumna A.

2. Oceny jakości wody w kąpielisku przeprowadzane są:

a) w odniesieniu do każdego kąpieliska;

b) po zakończeniu sezonu kąpielowego;

c) na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, opracowanego w odniesieniu do danego sezonu kąpielowego oraz trzech poprzedzających sezonów kąpielowych; oraz

d) zgodnie z procedurą określoną w załączniku II.

Jednakże państwo członkowskie może postanowić o przeprowadzeniu ocen jakości wody w kąpielisku na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku w odniesieniu do tylko trzech poprzedzających sezonów kąpielowych. W takim przypadku uprzednio powiadamia o tym Komisję. Należy także powiadomić Komisję w przypadku podjęcia później decyzji o przywróceniu przeprowadzania ocen na podstawie czterech sezonów kąpielowych. Państwa członkowskie nie mogą zmieniać stosowanego okresu przeprowadzania ocen częściej niż raz na pięć lat.

3. Zestawy danych o wodzie w kąpielisku wykorzystywane do przeprowadzania oceny jakości wody w kąpielisku zawsze obejmują co najmniej 16 próbek lub, w szczególnych okolicznościach, o których mowa w załączniku IV ust. 2, 12 próbek.

4. Jednakże, pod warunkiem że:

— spełniony jest wymóg określony w ust. 3, lub

— w przypadku kąpielisk, w których sezon kąpielowy nie przekracza 8 tygodni, zestaw danych o wodzie w kąpielisku wykorzystany do przeprowadzenia oceny obejmuje co najmniej 8 próbek,

ocena jakości wody w kąpielisku może zostać przeprowadzona na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, dotyczącego mniej niż czterech sezonów kąpielowych, jeżeli:

a) kąpielisko zostało niedawno wyznaczone;

b) wystąpiły zmiany, które mogą mieć wpływ na klasyfikację wody w kąpielisku zgodnie z art. 5, w którym to przypadku ocena przeprowadzana jest na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, składających się wyłącznie z wyników próbek zgromadzonych od chwili wystąpienia zmian; lub

c) kąpielisko zostało już ocenione zgodnie z dyrektywą 76/160/EWG, w którym to przypadku wykorzystywane są równoważne dane zgromadzone zgodnie z tą dyrektywą oraz, w tym celu, uznaje się parametry 2 i 3 z załącznika do dyrektywy 76/160/EWG za równoważne parametrom 2 i 1 z załącznika I, kolumna A, do niniejszej dyrektywy.

5. Państwa członkowskie mogą dokonać podziału lub zgrupować istniejące kąpieliska w świetle ocen jakości wody w kąpieliskach. Państwa członkowskie mogą zgrupować kąpieliska jedynie gdy:

a) sąsiadują one ze sobą;

b) uzyskały one zbliżone oceny za poprzednie cztery lata, zgodnie z postanowieniami ust. 2, 3 i 4 lit. c); oraz

c) posiadają one profile wody w kąpielisku, z których wszystkie wskazują na wspólne czynniki ryzyka lub ich brak.

Artykuł 5

Klasyfikacja oraz status jakościowy wód w kąpieliskach

1. W wyniku oceny jakości wody w kąpielisku, przeprowadzonej zgodnie z postanowieniami art. 4, państwa członkowskie, według kryteriów określonych w załączniku II, klasyfikują wodę w kąpielisku jako:

a) „niedostateczną";

b) „dostateczną";

c) „dobrą"; lub

d) „doskonałą".

2. Pierwsza klasyfikacja zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy zostanie zakończona do końca sezonu kąpielowego w 2015 r.

3. Państwa członkowskie gwarantują, że najpóźniej do końca sezonu kąpielowego w 2015 r. wszystkie wody w kąpieliskach osiągną przynamniej status „dostateczny". Państwa członkowskie podejmują praktyczne i proporcjonalne środki, które uznają za właściwe w celu zwiększenia liczby kąpielisk, w których woda klasyfikowana jest jako „doskonała" lub „dobra".

4. Jednakże niezależnie od ogólnego wymogu zawartego w ust. 3 wody w kąpieliskach mogą zostać tymczasowo zaklasyfikowane jako „niedostateczne" i być uznawane za zgodne z niniejszą dyrektywą. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają spełnienie następujących warunków:

a) w odniesieniu do każdego kąpieliska, w którym wodę zaklasyfikowano jako „niedostateczną", począwszy od sezonu kąpielowego, który następuje po jej klasyfikacji, zostaną podjęte następujące działania:

   i) odpowiednie środki zarządzania, w tym zakaz kąpieli lub zalecenie niekąpania się, w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem;

   ii) ustalenie przyczyn nieosiągnięcia „dostatecznego" statusu jakości;

   iii) odpowiednie środki w celu zapobieżenia, zmniejszenia lub wyeliminowania przyczyn zanieczyszczenia;

   iv) zgodnie z art. 12 ostrzeganie ludności za pomocą jasnego i prostego znaku ostrzegawczego oraz informowanie jej o przyczynach zanieczyszczenia oraz o podjętych działaniach na podstawie profilu wody w kąpieliskach;

b) jeżeli woda w kąpielisku została zaklasyfikowana jako „niedostateczna" przez pięć kolejnych lat, wprowadza się stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się. Jednakże państwo członkowskie może wprowadzić stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się przed końcem pięcioletniego okresu, jeżeli uzna, że osiągnięcie jakości „dostatecznej" jest nieosiągalne lub nieproporcjonalnie kosztowne.

Artykuł 6

Profile wody w kąpielisku

1. Państwa członkowskie zapewniają sporządzanie profilów wody w kąpieliskach zgodnie z postanowieniami załącznika III. Każdy profil wody w kąpielisku może obejmować pojedyncze kąpielisko lub większą ilość sąsiadujących kąpielisk. Profile wody w kąpieliskach ustalane są po raz pierwszy do dnia 24 marca 2011 r.

2. Profile wody w kąpieliskach podlegają weryfikacji oraz aktualizacji zgodnie z postanowieniami załącznika III.

3. Przy sporządzaniu, weryfikowaniu oraz aktualizacji profilów wody w kąpieliskach odpowiednio wykorzystuje się dane uzyskane w wyniku kontroli i ocen przeprowadzanych zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE, które są istotne dla niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7

Środki zarządzania w wyjątkowych okolicznościach

Państwa członkowskie zapewniają podjęcie szybkich i odpowiednich środków zarządzania, w przypadkach gdy uzyskają informację o niespodziewanej sytuacji, która wywarła lub zgodnie z uzasadnionymi przypuszczeniami może wywrzeć niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku oraz na zdrowie kąpiących się. Do takich środków należy również informowanie ludności oraz, jeśli to konieczne, tymczasowy zakaz kąpieli.

Artykuł 8

Zagrożenie sinicami

1. Jeżeli profil wody w kąpielisku wskazuje na możliwość rozmnożenia sinic, przeprowadza się odpowiednie kontrole, aby umożliwić szybkie wykrycie zagrożenia zdrowia.

2. W przypadku gdy występuje rozmnożenie sinic i stwierdzono zagrożenie dla zdrowia lub można przypuszczać jego wystąpienie, niezwłocznie podejmuje się odpowiednie środki zarządzania w celu zapobieżeniu temu niebezpieczeństwu, włączając informowanie ludności.

Artykuł 9

Inne parametry

1. W przypadku gdy profil wody w kąpielisku wykazuje tendencję do rozmnażania się makroalg i/lub fitoplanktonu morskiego, podejmuje się badania w celu określenia możliwości ich zaakceptowania oraz zagrożenia dla zdrowia, a także podejmuje się właściwe środki zarządzania, włączając informowanie ludności.

2. Wody w kąpieliskach kontroluje się wzrokowo pod kątem występowania zanieczyszczeń, takich jak pozostałości smoliste, szkło, plastik, guma lub inne odpady. W razie wykrycia takiego zanieczyszczenia zostaną podjęte odpowiednie środki zarządzania, włączając w to, w razie konieczności, informowanie ludności.

Artykuł 10

Współpraca na wodach transgranicznych

W każdym przypadku gdy dorzecze powoduje transgraniczne wpływy na jakość wody w kąpielisku, zainteresowane państwa członkowskie współpracują we właściwy sposób przy implementacji niniejszej dyrektywy, włączając w to odpowiednią wymianę informacji oraz wspólne działania mające na celu kontrolę tych wpływów.

ROZDZIAŁ III

WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 11

Udział społeczeństwa

Państwa członkowskie zachęcają społeczeństwo do udziału w wykonaniu niniejszej dyrektywy oraz zapewniają opinii publicznej możliwość:

— zasięgania informacji na temat możliwości udziału, oraz

— zgłaszania propozycji, uwag lub skarg.

Odnosi się to w szczególności do tworzenia, przeglądu i aktualizacji wykazów kąpielisk zgodnie z art. 3 ust. 1. Właściwe organy należycie uwzględniają każdą uzyskaną informację.

Artykuł 12

Informowanie ludności

1. Państwa członkowskie zapewniają aktywne rozpowszechnianie następujących informacji oraz niezwłoczne udostępnianie, podczas sezonu kąpielowego, w łatwo dostępnym miejscu, w bliskim sąsiedztwie każdego kąpieliska:

a) bieżącej klasyfikacji wody w kąpielisku oraz zakazu kąpieli lub zalecenia niekąpania się, o których mowa w niniejszym artykule, za pomocą jasnego i prostego znaku lub symbolu;

b) ogólnego opisu wody w kąpielisku w języku nietechnicznym, w oparciu o profil wody w kąpielisku ustalony zgodnie z postanowieniami załącznika III;

c) w przypadku wód w kąpieliskach, w których mogą występować krótkotrwałe zanieczyszczenia:

— informacji, że w wodzie w kąpielisku mogą występować krótkotrwałe zanieczyszczenia,

— wskazanie liczby dni, w których kąpiel była zabroniona lub niewskazana w czasie poprzedniego sezonu kąpielowego, z uwagi na takie zanieczyszczenie, oraz

— ostrzeżenia o każdym takim występującym lub przewidywanym zanieczyszczeniu;

d) informacji dotyczącej rodzaju oraz spodziewanego czasu trwania sytuacji wyjątkowych w trakcie takich wydarzeń;

e) w każdym przypadku gdy zostaje wprowadzony zakaz kąpieli lub zalecenie niekąpania się – zawiadomienia instruującego ludność wraz ze wskazaniem powodów;

f) w każdym przypadku gdy zostaje wprowadzony stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się – fakt, że dany obszar nie stanowi już kąpieliska, wraz z uzasadnieniem; oraz

g) wskazanie źródła dokładniejszych informacji zgodnie z ust. 2.

2. Państwa członkowskie wykorzystują odpowiednie środki masowego przekazu oraz technologie, włączając w to Internet, w celu aktywnego i niezwłocznego rozpowszechnienia, w odpowiednich przypadkach w kilku językach, informacji dotyczących wód w kąpieliskach, określonych w ust. 1, a także następujących informacji:

a) wykazu kąpielisk;

b) klasyfikacji wody w każdym kąpielisku na przestrzeni ostatnich trzech lat oraz profilu wody w kąpielisku, włączając wyniki kontroli przeprowadzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą od ostatniej klasyfikacji;

c) w przypadku wód w kąpieliskach zaklasyfikowanych jako wody „niedostateczne", informacji dotyczących przyczyn zanieczyszczenia, środków podjętych w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem oraz zwalczania przyczyn tego zanieczyszczenia, zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 4; oraz

d) w przypadku kąpielisk, w których mogą wystąpić krótkotrwałe zanieczyszczenia, ogólnych informacji o:

— warunkach, które mogą prowadzić do wystąpienia krótkotrwałego zanieczyszczenia,

— prawdopodobieństwie takiego zanieczyszczenia oraz przypuszczalnym okresie jego trwania,

— przyczynach zanieczyszczenia oraz środków podjętych w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem oraz zwalczania przyczyn tego zanieczyszczenia.

Wykaz, o którym mowa w lit. a), jest udostępniany każdego roku przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego. Wyniki kontroli, o których mowa w lit. b), udostępniane są na stronach internetowych po wykonaniu analiz.

3. Informacje określone w ust. 1 i 2 rozpowszechniane są niezwłocznie po ich uzyskaniu, poczynając od początku piątego sezonu kąpielowego następującego po dniu 24 marca 2008 r.

4. Państwa członkowskie oraz Komisja, gdy jest to możliwe, podają do publicznej wiadomości informacje, korzystając z techniki opartej na odniesieniach geograficznych, przedstawiając je w sposób jasny i zrozumiały, w szczególności przy użyciu znaków i symboli.

Artykuł 13

Sprawozdania

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji wyniki kontroli oraz ocen jakości wody dla każdego kąpieliska, jak również opis podjętych istotnych środków zarządzania. Państwa członkowskie przekazują te informacje dotyczące poprzedniego sezonu kąpielowego corocznie, do dnia 31 grudnia. Rozpoczną one przekazywanie informacji po przeprowadzeniu pierwszej oceny jakości wody w kąpieliskach zgodnie z postanowieniami art. 4.

2. Państwa członkowskie każdego roku, przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego, informują Komisję o wszystkich miejscach wyznaczonych jako kąpieliska wraz z uzasadnieniem wszelkich zmian w porównaniu do roku poprzedniego. Po raz pierwszy dokonują one tego przed rozpoczęciem pierwszego sezonu kąpielowego następującego po dniu 24 marca 2008 r.

3. Po rozpoczęciu kontroli wody w kąpieliskach, zgodnie z niniejszą dyrektywą, coroczne składanie Komisji sprawozdań, zgodnie z ust. 1, będzie następowało nadal na mocy dyrektywy 76/160/EWG do czasu, gdy będzie można dokonać pierwszej oceny na mocy niniejszej dyrektywy. W tym okresie parametr 1 określony w załączniku do dyrektywy 76/160/EWG nie jest uwzględniany w sprawozdaniu rocznym, a parametry 2 i 3 z załącznika do dyrektywy 76/160/EWG traktowane są jako równoważne parametrom 2 i 1 z załącznika I, kolumna A, do niniejszej dyrektywy.

4. Komisja publikuje roczne sprawozdanie podsumowujące, dotyczące jakości wody w kąpieliskach we Wspólnocie, zawierające informacje o klasyfikacji wody w kąpieliskach, zgodności z niniejszą dyrektywą oraz o podjętych istotnych środkach zarządzania. Komisja publikuje to sprawozdanie najpóźniej do dnia 30 kwietnia każdego roku, także w Internecie. Przy opracowywaniu sprawozdania Komisja, w przypadkach gdy jest to możliwe, korzysta z systemów zbierania danych, ocen i prezentacji przewidzianych w powiązanych przepisach wspólnotowych, w szczególności w dyrektywie 2000/60/WE.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 14

Sprawozdanie i przegląd

1. Komisja do 2008 r. przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie. Sprawozdanie w szczególności dotyczy:

a) wyników odpowiednich europejskich badań epidemiologicznych, prowadzonych przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi;

b) innych prac naukowych, analitycznych i epidemiologicznych, w tym dotyczących wirusów, istotnych dla parametrów jakości wody w kąpieliskach; oraz

c) zaleceń Światowej Organizacji Zdrowia.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji w terminie do końca 2014 r. pisemne uwagi odnoszące się do tego sprawozdania, w tym dotyczące potrzeby przeprowadzenia dodatkowych badań lub ocen, które mogą być potrzebne w celu wsparcia Komisji przy przeglądzie niniejszej dyrektywy na podstawie ust. 3.

3. W świetle tego sprawozdania, pisemnych uwag państw członkowskich oraz oceny długofalowego wpływu Komisja, uwzględniając doświadczenia uzyskane przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy, nie później niż w roku 2020 dokona przeglądu niniejszej dyrektywy ze szczególnym uwzględnieniem parametrów jakości wody w kąpieliskach oraz w ramach tego przeglądu oceni, czy stosowne jest wycofanie klasyfikacji „dostatecznej" lub zmiana mających zastosowanie standardów oraz, w razie potrzeby, przedstawi odpowiednie projekty legislacyjne zgodnie z art. 251 Traktatu.

Artykuł 15

Dostosowania techniczne i środki wykonawcze

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 16 ust. 2 podejmowana jest decyzja o:

a) określeniu normy EN/ISO dotyczącej równoważności metod mikrobiologicznych dla celów art. 3 ust. 9;

b) ustanowieniu szczegółowych zasad wprowadzenia w życie postanowień art. 8 ust. 1, art. 12 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 ust. 4;

c) dostosowaniu metod analizy do parametrów określonych w załączniku I w świetle postępu naukowego i technicznego;

d) dostosowaniu postanowień załącznika V w świetle postępu naukowego i technicznego;

e) ustaleniu wytycznych dla wspólnej metody oceny pojedynczych próbek.

2. Komisja przedstawia projekt działań, które mają zostać podjęte zgodnie z ust. 1 lit. b) w odniesieniu do art. 12 ust. 1 lit. a) w terminie do dnia 24 marca 2010 r. Przed przedstawieniem projektu Komisja konsultuje się z przedstawicielami państw członkowskich, władzami regionalnymi i samorządowymi, odpowiednimi organizacjami turystycznymi i konsumenckimi oraz innymi zainteresowanymi stronami. Po przyjęciu odpowiednich zasad udostępnia je za pośrednictwem Internetu.

Artykuł 16

Procedura komitetu

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie znajdują postanowienia art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, zostaje ustalony na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 17

Uchylenie

1. Dyrektywa 76/160/EWG zostaje niniejszym uchylona ze skutkiem od dnia 31 grudnia 2014 r. Z zastrzeżeniem postanowień ust. 2, uchylenie następuje bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji oraz stosowania, określonych w uchylonej dyrektywie.

2. Niezwłocznie po przyjęciu przez państwo członkowskie wszystkich niezbędnych przepisów prawnych i administracyjnych oraz podjęciu niezbędnych działań praktycznych w celu wykonania postanowień niniejszej dyrektywy, niniejsza dyrektywa będzie miała zastosowanie, zastępując dyrektywę 76/160/EWG.

3. Odesłania do dyrektywy 76/160/EWG traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 18

Implementacja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 24 marca 2008 r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 20

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 lutego 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
J. BORRELL FONTELLES	H. WINKLER
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

Dla wód wewnętrznych

	A	B	C	D	E
	Parametr	Jakość doskonała	Jakość dobra	Jakość dostateczna	Metody referencyjne analizy
1	Enterokoki jelitowe (jtk/100 mL)	200 (*)	400 (*)	330 (**)	ISO 7899-1 lub ISO 7899-2
2	Escherichia coli (jtk/100 mL)	500 (*)	1 000 (*)	900 (**)	ISO 9308-3 lub ISO 9308-1

(*) Oparte na ocenie 95-percentyla. Patrz: załącznik II.
(**) Oparte na ocenie 90-percentyla. Patrz: załącznik II.

Dla wód przybrzeżnych i przejściowych

	A	B	C	D	E
	Parametr	Jakość doskonała	Jakość dobra	Jakość dostateczna	Referencyjne metody analizy
1	Enterokoki jelitowe (jtk/100 mL)	100 (*)	200 (*)	185 (**)	ISO 7899-1 lub ISO 7899-2
2	Escherichia coli (jtk/100 mL)	250 (*)	500 (*)	500 (**)	ISO 9308-3 lub ISO 9308-1

(*) Oparte na ocenie 95-percentyla. Patrz: załącznik II.
(**) Oparte na ocenie 90-percentyla. Patrz: załącznik II.

ZAŁĄCZNIK II

Ocena oraz klasyfikacja wody w kąpielisku

1. **Jakość niedostateczna**

Wody w kąpieliskach należy klasyfikować jako „niedostateczne", jeżeli w zestawie danych o jakości wody w kąpielisku za ostatni okres oceny ([a]) wartości percentyla ([b]) dla wyliczenia mikrobiologicznego są gorsze ([c]) od wartości dla jakości „dostatecznej" określonych w załączniku I, kolumna D.

2. **Jakość dostateczna**

Wody w kąpielisku należy zaklasyfikować jako „dostateczne":

1) jeżeli w zestawie danych o jakości wody w kąpielisku za ostatni okres oceny wartości percentyla dla wyliczenia mikrobiologicznego są równe lub lepsze ([d]) niż wartości „jakości dostatecznej" określone w załączniku I, kolumna D; oraz

2) jeżeli w wodzie mogą wystąpić zanieczyszczenia krótkotrwałe, pod warunkiem że:

   i) podejmowane są właściwe środki zarządzania, włączając nadzór, systemy wczesnego ostrzegania oraz kontrole, w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się poprzez ostrzeżenia lub, gdy jest to konieczne, zakaz kąpieli;

   ii) podejmowane są właściwe środki zarządzania w celu zapobieżenia przyczynom zanieczyszczenia oraz ich ograniczenia i wyeliminowania; oraz

   iii) liczba próbek pominiętych zgodnie z art. 3 ust. 6 z uwagi na występowanie zanieczyszczeń krótkotrwałych podczas ostatniego okresu oceny stanowiła nie więcej niż 15 % całkowitej liczby próbek przewidzianych w harmonogramie kontroli ustalonym na ten okres lub nie więcej niż jedna próbka na okres kąpielowy, w zależności od tego, która z tych liczb jest większa.

3. **Jakość dobra**

Wody w kąpielisku należy zaklasyfikować jako „dobre":

1) jeżeli w zestawie danych o jakości wody w kąpielisku za ostatni okres oceny wartości percentyla dla wyliczenia mikrobiologicznego są równe lub lepsze ([d]) niż wartości „jakości dobrej" określone w załączniku I, kolumna C; oraz

2) jeżeli w wodzie mogą wystąpić zanieczyszczenia krótkotrwałe, pod warunkiem że:

   i) podejmowane są właściwe środki zarządzania, włączając nadzór, systemy wczesnego ostrzegania oraz kontrole, w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się poprzez ostrzeżenia lub, gdy jest to konieczne, zakaz kąpieli;

   ii) podejmowane są właściwe środki zarządzania w celu zapobieżenia przyczynom zanieczyszczenia oraz ich ograniczenia i wyeliminowania; oraz

   iii) liczba próbek pominiętych zgodnie z art. 3 ust. 6 z uwagi na występowanie zanieczyszczeń krótkotrwałych podczas ostatniego okresu oceny stanowiła nie więcej niż 15 % całkowitej liczby próbek przewidzianych w harmonogramie kontroli ustalonym na ten okres lub nie więcej niż jedna próbka na okres kąpielowy, w zależności od tego, która z tych liczb jest większa.

4. **Jakość doskonała**

Wody w kąpielisku należy zaklasyfikować jako „doskonałe":

1) jeżeli w zestawie danych o jakości wody w kąpielisku za ostatni okres oceny wartości percentyla dla wyliczenia mikrobiologicznego są równe lub lepsze niż wartości „jakości doskonałej" określonej w załączniku I, kolumna B; oraz

2) jeżeli w wodzie mogą wystąpić zanieczyszczenia krótkotrwałe, pod warunkiem że:

   i) podejmowane są właściwe środki zarządzania, włączając nadzór, systemy wczesnego ostrzegania oraz kontrole, w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się poprzez ostrzeżenia lub, gdy jest to konieczne, zakaz kąpieli;

   ii) podejmowane są właściwe środki zarządzania w celu zapobieżenia przyczynom zanieczyszczenia oraz ich ograniczenia i wyeliminowania; oraz

   iii) liczba próbek pominiętych zgodnie z art. 3 ust. 6 z uwagi na występowanie zanieczyszczeń krótkotrwałych podczas ostatniego okresu oceny stanowiła nie więcej niż 15 % całkowitej liczby próbek przewidzianych w harmonogramie kontroli ustalonym na ten okres lub nie więcej niż jedna próbka na okres kąpielowy, w zależności od tego, która z tych liczb jest większa.

UWAGI

([a]) „Okres ostatniej oceny" oznacza cztery ostatnie sezony kąpielowe lub, w odpowiednich przypadkach, okres określony w art. 4 ust.2 lub 4.

([b]) Na podstawie obliczenia percentyla $\log_{10}$ funkcji normalnej gęstości prawdopodobieństwa danych mikrobiologicznych uzyskanych z danej wody w kąpielisku, wartość percentyla oblicza się w następujący sposób:
   i) należy przyjąć wartość $\log_{10}$ wszystkich wyliczeń bakterii w sekwencji danych podlegających wyliczeniu (w przypadku uzyskania wartości 0, należy w zamian przyjąć wartość $\log_{10}$ minimalnej granicy wykrywalności użytej metody analitycznej);
   ii) należy wyliczyć średnią arytmetyczną wartości $\log_{10}$ (μ);
   iii) należy wyliczyć odchylenie standardowe wartości $\log_{10}$ (σ).

   Górny punkt 90 percentyla funkcji gęstości prawdopodobieństwa danych uzyskiwany jest z następującego równania: górny 90 percentyl = antylogarytm (μ + 1,282 σ).

   Górny punkt 95 percentyla funkcji gęstości prawdopodobieństwa danych uzyskiwany jest z następującego równania: górny 95 percentyl = antylogarytm (μ + 1,65 σ).

([c]) „Gorsze" oznacza: o wyższej wartości koncentracji wyrażone w jtk/100 ml.

([d]) „Lepsze" oznacza: o niższej wartości koncentracji wyrażone w jtk/100 ml.

ZAŁĄCZNIK III

Profil wody w kąpielisku

1. Profil wody w kąpielisku określony w art. 6 powinien składać się z:

   a) sporządzonego zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2000/60/WE opisu cech fizycznych, geograficznych i hydrologicznych wody w kąpielisku, które są istotne do celów niniejszej dyrektywy, oraz innych wód powierzchniowych znajdujących się w zlewni danej wody w kąpielisku, która mogłaby być źródłem zanieczyszczeń;

   b) identyfikacji oraz oceny przyczyn zanieczyszczeń, które mogłyby mieć wpływ na wodę w kąpielisku oraz wywierać niekorzystny wpływ na stan zdrowia kąpiących się;

   c) oceny możliwości rozmnożenia sinic;

   d) oceny możliwości rozmnożenia makroalg i/lub fitoplanktonu;

   e) jeżeli ocena na mocy lit. b) wykazuje, że istnieje ryzyko krótkotrwałych zanieczyszczeń, następujących informacji:

      — przewidywany charakter, częstotliwość oraz czas trwania spodziewanego krótkotrwałego zanieczyszczenia,

      — szczegóły wszelkich pozostałych przyczyn zanieczyszczenia, włączając podjęte środki zarządzania oraz harmonogram eliminacji tych przyczyn,

      — środki zarządzania podjęte w przypadkach występowania zanieczyszczenia krótkotrwałego wraz z określeniem podmiotów odpowiedzialnych za podjęcie takich działań i szczegółów dotyczących kontaktu z nimi;

   f) lokalizacji punktu kontroli.

2. W przypadku wód w kąpieliskach zaklasyfikowanych jako wody „dobre", „dostateczne" lub „niedostateczne", profil wody w kąpielisku należy poddawać regularnemu przeglądowi w celu oceny, czy którykolwiek z aspektów wymienionych w ust. 1 uległ zmianie. W razie konieczności należy go aktualizować. Częstotliwość oraz zakres przeglądów należy określić na podstawie charakteru oraz znaczenia zanieczyszczeń. Jednakże przeglądy te powinny być zgodnie z postanowieniami zawartymi w poniższej tabeli i następować co najmniej z częstotliwością tam określoną.

Klasyfikacja wody w kąpielisku	„Dobra"	„Dostateczna"	„Niedostateczna"
Przeglądów należy dokonywać co najmniej raz na	4 lata	3 lata	2 lata
Aspekty podlegające przeglądowi (litery ust. 1)	a)–f)	a)–f)	a)–f)

   W przypadku wód w kąpieliskach wcześniej zaklasyfikowanych jako „doskonałe", profile wody w kąpielisku należy poddać przeglądowi oraz, jeśli to konieczne, aktualizować jedynie wówczas, gdy klasyfikacja zostanie zmieniona na „dobrą", „dostateczną" lub „niedostateczną". Przegląd powinien objąć wszystkie aspekty wymienione w ust. 1.

3. W przypadku istotnych prac budowlanych lub istotnych zmian w infrastrukturze kąpieliska lub w jego sąsiedztwie, profil wody w kąpielisku należy aktualizować przed rozpoczęciem następnego sezonu kąpielowego.

4. Informacje określone w ust. 1 lit. a) i b) należy przedstawić na szczegółowej mapie, jeśli tylko jest to możliwe.

5. Jeżeli właściwy organ uzna to za stosowne, możliwe jest dołączenie innych istotnych informacji.

ZAŁĄCZNIK IV

Kontrole wody w kąpielisku

1. Należy pobrać jedną próbkę krótko przed rozpoczęciem każdego sezonu kąpielowego. Z zastrzeżeniem postanowień ust. 2, należy pobrać i analizować nie mniej niż cztery próbki na sezon kąpielowy, uwzględniając powyższą próbkę dodatkową.

2. Jednakże należy pobrać i analizować jedynie trzy próbki na sezon kąpielowy w przypadku kąpieliska:

   a) w którym sezon kąpielowy nie przekracza 8 tygodni; lub

   b) które jest położone w regionie podlegającym szczególnym ograniczeniom geograficznym.

3. Terminy pobierania próbek są rozłożone na cały sezon kąpielowy, przy czym przerwa pomiędzy nimi nie przekracza jednego miesiąca.

4. W przypadku zanieczyszczenia krótkotrwałego należy pobrać dodatkową próbkę w celu potwierdzenia zakończenia jego występowania. Ta próbka nie może być częścią zestawu danych o jakości wody w kąpielisku. Jeżeli konieczne jest zastąpienie pominiętej próbki, należy pobrać dodatkową próbkę 7 dni po ustaniu krótkotrwałego zanieczyszczenia.

ZAŁĄCZNIK V

Zasady postępowania z próbkami do analizy mikrobiologicznej

1. **Miejsce pobierania próbek**

Tam gdzie to możliwe, próbki powinny być pobierane 30 centymetrów pod powierzchnią wody oraz w wodzie o głębokości co najmniej 1 metra.

2. **Sterylizacja butelek na próbki**

Butelki na próbki:

— należy poddawać sterylizacji w autoklawie przez co najmniej 15 minut w temperaturze 121 °C, lub

— należy poddawać suchej sterylizacji w temperaturze pomiędzy 160 °C a 170 °C przez co najmniej 1 godzinę, lub

— powinny być one napromieniowanymi pojemnikami na próbki uzyskanymi bezpośrednio od wytwórcy.

3. **Pobieranie próbek**

Objętość butelki/pojemnika na próbki powinna zależeć od ilości wody potrzebnej do zbadania każdego parametru. Minimalna zawartość to na ogół 250 ml.

Pojemniki na próbki powinny być wykonane z przezroczystego, bezbarwnego materiału (szkło, polietylen lub polipropylen).

Aby zapobiec przypadkowemu zanieczyszczeniu próbki, pobierający próbkę powinien wykorzystać aseptyczną technikę w celu utrzymania sterylności butelek na próbki. Nie zachodzi dodatkowa potrzeba posiadania sterylnego wyposażenia (takiego jak sterylne rękawice chirurgiczne, szczypce lub pręt do próbek), jeżeli próbka jest pobierana prawidłowo.

Próbkę należy wyraźnie oznaczyć niezmywalnym tuszem na próbce oraz na formularzu pobrania próbki.

4. **Przechowywanie oraz transport próbek przed analizą**

Próbki z wodą należy na każdym etapie transportu chronić przed światłem, w szczególności przed bezpośrednim światłem słonecznym.

Próbkę należy zabezpieczyć w temperaturze około 4 °C w pojemniku chłodniczym lub lodówce (w zależności od klimatu) aż do jej dostarczenia do laboratorium. Jeżeli przewidywany czas dowozu do laboratorium jest dłuższy niż 4 godziny, wówczas wymagany jest transport w lodówce.

Czas pomiędzy pobraniem próbki a jej analizą powinien być możliwie najkrótszy. Zaleca się analizę próbek w tym samym dniu roboczym. Jeżeli nie jest to możliwe ze względów praktycznych, wówczas próbki powinny zostać przeanalizowane w ciągu nie więcej niż 24 godzin. W międzyczasie należy je przechowywać w zaciemnionym miejscu w temperaturze 4 °C ± 3 °C.

DYREKTYWA 2006/11/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 15 lutego 2006 r.

w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty

(Wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 76/464/EWG z dnia 4 maja 1976 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty ([3]) została kilkakrotnie znacząco zmieniona ([4]). Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powinna zostać ujednolicona.

(2) Istnieje potrzeba ogólnego i jednoczesnego działania państw członkowskich w celu ochrony środowiska wodnego Wspólnoty przed zanieczyszczeniem spowodowanym w szczególności przez niektóre trwałe, toksyczne i ulegające bioakumulacji substancje.

(3) Opracowano kilka konwencji mających na celu ochronę międzynarodowych cieków wodnych i środowiska morskiego przed zanieczyszczeniem. Ważne jest zapewnienie skoordynowanego wykonania tych konwencji.

(4) Wszelkie niezgodności pomiędzy obowiązującymi w różnych państwach członkowskich przepisami dotyczącymi odprowadzania niektórych substancji niebezpiecznych do środowiska wodnego mogą tworzyć nierówne warunki konkurencji i w ten sposób bezpośrednio wpływać na funkcjonowanie wspólnego rynku.

(5) Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ([5]) przewiduje wiele działań chroniących wody słodkie i morskie przed niektórymi zanieczyszczeniami.

(6) Dla zapewnienia skutecznej ochrony środowiska wodnego Wspólnoty niezbędne stało się opracowanie pierwszego wykazu, zwanego wykazem I, obejmującego niektóre substancje wybrane głównie na podstawie ich toksyczności, trwałości i podatności na bioakumulację, z wyłączeniem tych, które są biologicznie nieszkodliwe lub są szybko przetwarzane na substancje biologicznie nieszkodliwe, a także drugiego wykazu, zwanego wykazem II, obejmującego substancje szkodliwe dla środowiska wodnego, ale których działanie można ograniczyć do danego obszaru, a samo działanie zależy od właściwości i położenia wody, do której substancje są odprowadzane. Każdy zrzut tych substancji wymaga uprzedniego zezwolenia określającego normy emisji.

(7) Zanieczyszczenie powstałe wskutek odprowadzania różnych substancji niebezpiecznych z wykazu I musi zostać wyeliminowane. W dyrektywach, o których mowa w załączniku IX do dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ([6]), ustanowiono wartości dopuszczalne. Artykuł 16 dyrektywy 2000/60/WE ustala procedury, na podstawie których są ustanawiane odpowiednie środki kontroli i środowiskowe normy jakości mające zastosowanie do substancji priorytetowych.

([1]) Dz.U. C 117 z 30.4.2004, str. 10.

([2]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2004 r. (Dz.U. C 174 E z 14.7.2005, str. 39) i decyzja Rady z dnia 30 stycznia 2006 r.

([3]) Dz.U. L 129 z 18.5.1976, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1).

([4]) Patrz: część A załącznika II.

([5]) Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.

([6]) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją nr 2455/2001/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).

(8) Niezbędne jest zmniejszenie zanieczyszczenia wody substancjami z wykazu II. W tym celu państwa członkowskie powinny tworzyć programy obejmujące środowiskowe normy jakości dla wód, sporządzone zgodnie z dyrektywami Rady, jeśli takie istnieją. Stosowane do tych substancji normy emisji oblicza się w zależności od tych środowiskowych norm jakości.

(9) Jest istotne, aby jedno lub więcej państw członkowskich mogło, indywidualnie lub wspólnie, przyjąć bardziej rygorystyczne środki niż ustalone w niniejszej dyrektywie.

(10) Należy przeprowadzić spis zrzutów niektórych szczególnie niebezpiecznych substancji do środowiska wodnego Wspólnoty w celu poznania ich pochodzenia.

(11) Może być konieczne dokonanie przeglądu i w razie potrzeby uzupełnienie wykazów I i II w załączniku I na podstawie dotychczasowych doświadczeń, w tym poprzez przesunięcie niektórych substancji z wykazu II do wykazu I.

(12) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku II, część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Z zastrzeżeniem art. 7, niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do:

a) śródlądowych wód powierzchniowych;

b) wód terytorialnych;

c) wewnętrznych wód przybrzeżnych.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „śródlądowe wody powierzchniowe" oznaczają wszystkie słodkie wody powierzchniowe, stojące i płynące, znajdujące się na terytorium jednego lub większej liczby państw członkowskich;

b) „wewnętrzne wody przybrzeżne" oznaczają wody położone po lądowej stronie linii podstawowej, od której mierzona jest szerokość wód terytorialnych, rozciągające się w przypadku cieków wodnych do granicy wód słodkich;

c) „granica wód słodkich" oznacza miejsce w cieku wodnym, gdzie podczas odpływu oraz w okresie niskiego przepływu wody słodkiej występuje wyraźny wzrost zasolenia wynikający z obecności wody morskiej;

d) „zrzut" oznacza wprowadzenie do wód określonych w art. 1 substancji wymienionych w wykazie I lub wykazie II załącznika I, z wyjątkiem:

i) zrzutów podczas pogłębiania;

ii) zrzutów eksploatacyjnych ze statków znajdujących się na wodach terytorialnych;

iii) zatapianie odpadów ze statków znajdujących się na wodach terytorialnych;

e) „zanieczyszczanie" oznacza odprowadzanie przez ludzi, bezpośrednio lub pośrednio, substancji lub energii do środowiska wodnego, czego wynikiem jest zagrożenie ludzkiego zdrowia, szkody w zasobach żywych i ekosystemach wodnych, zniszczenia urządzeń lub zakłócenia innych sposobów wykorzystania wody.

Artykuł 3

Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu eliminacji zanieczyszczenia wód wymienionych w art. 1 przez substancje niebezpieczne należące do rodzin i grup objętych wykazem I załącznika I, dalej zwane substancjami z wykazu I, a także zmniejszenia zanieczyszczenia tych wód substancjami niebezpiecznymi, które należą do rodzin i grup substancji wymienionych w wykazie II załącznika I, dalej zwanymi substancjami z wykazu II, zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

W odniesieniu do substancji z wykazu I:

a) wszystkie zrzuty do wód, o których mowa w art. 1, zawierające którąkolwiek z takich substancji, wymagają uprzedniego zezwolenia właściwych władz danego państwa członkowskiego;

b) zezwolenie określa normy emisji dla zrzutów którejkolwiek z tych substancji do wód, o których mowa w art. 1, oraz, jeśli jest to niezbędne dla wdrożenia niniejszej dyrektywy, dla zrzutów którejkolwiek z tych substancji do urządzeń kanalizacyjnych;

c) zezwolenie wydaje się tylko na czas określony. Zezwolenia mogą być odnawiane, z uwzględnieniem wszelkich zmian wartości dopuszczalnych emisji określonych w dyrektywach wymienionych w załączniku IX do dyrektywy 2000/60/WE.

Artykuł 5

1. Normy emisji ustanowione w zezwoleniu udzielonym zgodnie z art. 4 określają:

a) maksymalne dozwolone stężenie substancji w zrzucie. W przypadku rozcieńczenia wartość dopuszczalna emisji, określona w dyrektywach wymienionych w załączniku IX do dyrektywy 2000/60/WE, jest dzielona przez współczynnik rozcieńczenia;

b) maksymalną dopuszczalną ilość substancji w zrzucie w ciągu jednego lub większej liczby podanych okresów wyrażoną, w razie potrzeby, w jednostce masy substancji zanieczyszczającej na jednostkę charakterystyczną dla danego działania powodującego zanieczyszczenie (np. jednostka masy na jednostkę surowca lub na jednostkę produktu).

2. W każdym zezwoleniu właściwe władze danego państwa członkowskiego mogą wprowadzić normy emisji bardziej rygorystyczne od norm wynikających z zastosowania wartości dopuszczalnych emisji, określonych w dyrektywach wymienionych w załączniku IX do dyrektywy 2000/60/WE, przy uwzględnieniu w szczególności toksyczności, trwałości i podatności na bioakumulację tej substancji w środowisku, do którego jest wprowadzana.

3. Jeśli odprowadzający zanieczyszczenia stwierdza, że nie jest w stanie spełnić wymaganych norm emisji lub jeśli właściwe władze państwa członkowskiego stwierdzają tę niemożność, zezwolenia nie udziela się.

4. W razie niespełnienia norm emisji właściwe władze państwa członkowskiego mogą podjąć odpowiednie działania zapewniające spełnienie warunków zezwolenia, a w razie potrzeby zakazać zrzutów.

Artykuł 6

1. W celu zmniejszenia zanieczyszczenia wód, o którym mowa w art. 1, substancjami z wykazu II państwa członkowskie ustanawiają programy, przy wprowadzeniu których stosowane są w szczególności środki określone w ust. 2 i 3.

2. Wszystkie zrzuty do wód, o których mowa w art. 1, mogące zawierać którąkolwiek z substancji z wykazu II, wymagają uprzedniego zezwolenia właściwych władz danego państwa członkowskiego, w którym są ustanowione normy emisji. Normy te są oparte na środowiskowych normach jakości, ustalonych zgodnie z ust. 3.

3. Programy, o których mowa w ust. 1, obejmują środowiskowe normy jakości dla wody ustanowione zgodnie z dyrektywami Rady, jeśli takie istnieją.

4. Programy mogą zawierać również przepisy szczególne określające skład i wykorzystanie substancji lub grup substancji i produktów, z uwzględnieniem najnowszych osiągnięć technicznych możliwych do zastosowania z ekonomicznego punktu widzenia.

5. Programy określają nieprzekraczalne terminy ich wdrożenia.

6. Podsumowania programów i wyników ich wdrażania są przekazywane Komisji.

7. Komisja prowadzi regularne porównania programów z państwami członkowskimi celem zapewnienia wystarczającej koordynacji ich wdrażania. Jeśli Komisja uzna to za stosowne, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w tej sprawie odpowiednie wnioski.

Artykuł 7

Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie kroki w celu wykonania środków przyjętych przez nie zgodnie z niniejszą dyrektywą w taki sposób, by nie zwiększyć zanieczyszczenia wód, do których nie stosuje się art. 1. Państwa te zabraniają ponadto wszelkich działań, które w sposób zamierzony lub niezamierzony omijają przepisy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 8

Zastosowanie środków podejmowanych zgodnie z niniejszą dyrektywą nie może w żadnym przypadku prowadzić, bezpośrednio czy pośrednio, do zwiększenia zanieczyszczenia wód, o którym mowa w art. 1.

Artykuł 9

Tam gdzie jest to celowe, jedno lub więcej państw członkowskich może, indywidualnie lub wspólnie, przedsięwziąć środki bardziej rygorystyczne od przewidzianych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 10

Właściwe władze sporządzają spis zrzutów do wód, o których mowa w art. 1, mogących zawierać substancje z wykazu I, do których stosuje się normy emisji.

Artykuł 11

1. Co trzy lata, a po raz pierwszy za okres od 1993 do 1995 r. włącznie, państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące wykonywania niniejszej dyrektywy w formie sprawozdania sektorowego, które obejmuje również inne stosowne dyrektywy wspólnotowe. Sprawozdanie to jest sporządzane na podstawie kwestionariusza lub szkicu opracowanego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania dotyczące wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska ([1]). Kwestionariusz lub szkic jest przesyłany państwom członkowskim sześć miesięcy przed rozpoczęciem okresu objętego sprawozdaniem. Sprawozdanie jest przesyłane Komisji w ciągu dziewięciu miesięcy od zakończenia trzyletniego okresu objętego sprawozdaniem.

Komisja publikuje sprawozdanie wspólnotowe w sprawie wykonania dyrektywy w ciągu dziewięciu miesięcy od otrzymania sprawozdań od państw członkowskich.

2. Informacje uzyskane w wyniku zastosowania ust. 1 mogą być użyte tylko w celu, w związku z którym ich zażądano.

3. Komisja, właściwe władze państw członkowskich, ich urzędnicy i inni ich pracownicy nie mogą ujawniać informacji otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą i objętych zobowiązaniami z tytuły tajemnicy zawodowej.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie stanowią przeszkody w publikowaniu informacji ogólnych lub przeglądów, niezawierających informacji odnoszących się do poszczególnych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw.

Artykuł 12

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, która może go złożyć zarówno z inicjatywy własnej, jak i na żądanie państwa członkowskiego, dokonują przeglądu, a w razie potrzeby uzupełniają wykazy I i II załącznika I na podstawie doświadczenia i, w stosownych przypadkach, poprzez przeniesienie niektórych substancji znajdujących się w wykazie II do wykazu I.

Artykuł 13

Dyrektywa 76/464/EWG zostaje uchylona, bez naruszenia zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw określonych w części B załącznika II.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 lutego 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
J. BORRELL FONTELLES	H. WINKLER
Przewodniczący	*Przewodniczący*

([1]) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz I rodzin i grup substancji

Wykaz I obejmuje niektóre substancje, należące do podanych niżej rodzin i grup substancji, wybrane głównie na podstawie toksyczności, trwałości i bioakumulacji, z wyjątkiem tych, które są biologicznie nieszkodliwe oraz tych, które szybko przekształcają się w substancje biologicznie nieszkodliwe:

1. Związki fluorowcoorganiczne i substancje, które mogą takie związki tworzyć w środowisku wodnym.

2. Związki fosforoorganiczne.

3. Związki cynoorganiczne.

4. Substancje o stwierdzonych właściwościach rakotwórczych w środowisku wodnym lub za jego pośrednictwem ([1]).

5. Rtęć i jej związki.

6. Kadm i jego związki.

7. Trwałe oleje mineralne i węglowodory ropopochodne,

a także, do celów wdrażania art. 3, 7, 8 i 12:

8. Trwałe substancje syntetyczne które mogą pływać, pozostawać w zawiesinie lub tonąć, a które mogą przeszkadzać w jakimkolwiek wykorzystywaniu wód.

Wykaz II rodzin i grup substancji

Wykaz II obejmuje:

— substancje należące do rodzin i grup substancji wymienione w wykazie I, dla których nie określono w dyrektywach wartości granicznych emisji, określonych w dyrektywach wymienionych w załączniku IX do dyrektywy 2000/60/WE,

— niektóre substancje oraz kategorie substancji należące do rodzin i grup substancji wymienionych poniżej,

i które mają szkodliwy wpływ na środowisko wodne, ograniczony do pewnego obszaru i zależny od właściwości i położenia wody, do której substancje są odprowadzane.

Rodziny i grupy substancji wymienione w tiret drugim:

1. Następujące metaloidy i metale oraz ich związki:

1.	Cynk	6.	Selen	11.	Cyna	16.	Wanad
2.	Miedź	7.	Arsen	12.	Bar	17.	Kobalt
3.	Nikiel	8.	Antymon	13.	Beryl	18.	Tal
4.	Chrom	9.	Molibden	14.	Bor	19.	Tellur
5.	Ołów	10.	Tytan	15.	Uran	20.	Srebro

2. Biocydy

   i ich pochodne niewystępujące w wykazie I.

([1]) Jeśli pewne substancje w wykazie II są rakotwórcze, są one włączone do kategorii 4 tego wykazu.

3. Substancje, które mają szkodliwy wpływ na smak i/lub zapach produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, a pochodzących ze środowiska wodnego,

   oraz związki, które powodują powstanie takich substancji w wodzie.

4. Toksyczne lub trwałe związki organiczne krzemu oraz substancje, które powodują powstanie tych związków w wodzie, wyłączając związki biologicznie nieszkodliwe oraz związki szybko przetwarzane w wodzie na substancje nieszkodliwe.

5. Związki nieorganiczne fosforu oraz fosfor w stanie wolnym.

6. Nietrwałe oleje mineralne i węglowodory ropopochodne.

7. Cyjanki,

   fluorki.

8. Substancje wywierające szkodliwy wpływ na bilans tlenowy, w szczególności:

   Amoniak,

   azotyny.

Oświadczenie w sprawie art. 7

W odniesieniu do zrzutu ścieków do otwartego morza przy użyciu rurociągów państwa członkowskie zobowiązują się ustanowić wymagania, które nie są mniej rygorystyczne niż nałożone przez niniejszą dyrektywę.

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

UCHYLONA DYREKTYWA I JEJ KOLEJNE ZMIANY

(o których mowa w art. 13)

Dyrektywa Rady 76/464/EWG (Dz.U. L 129 z 18.5.1976, str. 23)	
Dyrektywa Rady 91/692/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48)	wyłącznie załącznik I, lit. a)
Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1)	wyłącznie w odniesieniu do odesłania w art. 22 ust. 2 tiret czwarte do art. 6 dyrektywy 76/464/EWG

CZĘŚĆ B

LISTA TERMINÓW TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO

(o których mowa w art. 13)

Dyrektywa	Termin transpozycji
76/464/EWG	—
91/692/EWG	1 stycznia 1993 r.
2000/60/WE	22 grudnia 2003 r.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 76/464/EWG	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1 ust. 1 słowa wprowadzające	Artykuł 1 słowa wprowadzające
Artykuł 1 ust. 1 tiret pierwsze	Artykuł 1 lit. a)
Artykuł 1 ust. 1 tiret drugie	Artykuł 1 lit. b)
Artykuł 1 ust. 1 tiret trzecie	Artykuł 1 lit. c)
Artykuł 1 ust. 1 tiret czwarte	—
Artykuł 1 ust. 2 słowa wprowadzające	Artykuł 2 słowa wprowadzające
Artykuł 1 ust. 2 lit. a) b) i c)	Artykuł 2 lit. a) b) i c)
Artykuł 1 ust. 2 lit. d) tiret pierwsze	Artykuł 2 lit. d) ppkt i)
Artykuł 1 ust. 2 lit. d) tiret drugie	Artykuł 2 lit. d) ppkt ii)
Artykuł 1 ust. 2 lit. d) tiret trzecie	Artykuł 2 lit. d) ppkt iii)
Artykuł 1 ust. 2 lit. e)	Artykuł 2 lit. e)
Artykuł 2	Artykuł 3
Artykuł 3 słowa wprowadzające	Artykuł 4 słowa wprowadzające
Artykuł 3 pkt 1	Artykuł 4 lit. a)
Artykuł 3 pkt 2	Artykuł 4 lit. b)
Artykuł 3 pkt 3	—
Artykuł 3 pkt 4	Artykuł 4 lit. c)
Artykuł 4	—
Artykuł 5	Artykuł 5
Artykuł 7	Artykuł 6
Artykuł 8	Artykuł 7
Artykuł 9	Artykuł 8
Artykuł 10	Artykuł 9
Artykuł 11	Artykuł 10
Artykuł 12	—
Artykuł 13	Artykuł 11
Artykuł 14	Artykuł 12
—	Artykuł 13
—	Artykuł 14
Artykuł 15	Artykuł 15
Załącznik	Załącznik I
—	Załącznik II
—	Załącznik III

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA

ZALECENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 15 lutego 2006 r.

w sprawie dalszej europejskiej współpracy w zakresie zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym

(2006/143/WE)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 149 ust. 4 oraz art. 150 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Pomimo że realizacja zalecenia Rady 98/561/WE z dnia 24 września 1998 r. w sprawie europejskiej współpracy w zakresie zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym [3] jest znaczącym sukcesem, o czym świadczy sprawozdanie Komisji z dnia 30 września 2004 r., to jednak nadal występuje potrzeba poprawy funkcjonowania europejskiego szkolnictwa wyższego, w szczególności pod względem jakości, tak aby stało się ono bardziej przejrzyste i godne zaufania dla obywateli europejskich oraz dla studentów i uczonych z innych kontynentów.

(2) Zalecenie 98/561/WE wzywało do wsparcia i, tam gdzie jest to możliwe, do stworzenia przejrzystych systemów zapewniania jakości. Prawie wszystkie państwa członkowskie utworzyły krajowe systemy zapewniania jakości i zainicjowały lub też umożliwiły utworzenie jednej lub więcej agencji do spraw zapewniania jakości lub akredytacji.

(3) Zalecenie 98/561/WE wzywało, aby systemy zapewniania jakości były oparte na szeregu ważnych elementów, w tym ocenie programów lub instytucji poprzez oceny wewnętrzne, kontrole zewnętrzne, uczestnictwo studentów, publikację wyników oraz udział międzynarodowy. Wyniki oceny zapewniania jakości odgrywają znaczącą rolę we wspieraniu instytucji szkolnictwa wyższego w podnoszeniu wyników.

(4) Istotne elementy, o których mowa w motywie 3, zostały z reguły już wdrożone we wszystkich systemach zapewniania jakości i zostały potwierdzone przez europejskich ministrów edukacji w Berlinie we wrześniu 2003 r. w kontekście procesu bolońskiego w dążeniu do stworzenia europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego.

(5) Do utworzonego w 2000 r. Europejskiego Stowarzyszenia na Rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym (ENQA) należy coraz więcej agencji do spraw zapewniania jakości lub akredytacji ze wszystkich państw członkowskich.

(6) W kontekście procesu bolońskiego ministrowie edukacji z 45 krajów przyjęli zaproponowane przez ENQA normy i wytyczne dla zapewniania jakości w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego na posiedzeniu w Bergen w dniach 19–20 maja 2005 r. i w następstwie posiedzenia w Berlinie we wrześniu

---

[1] Dz.U. C 255 z 14.10.2005, str. 72.

[2] Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 października 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 30 stycznia 2006 r.

[3] Dz.U. L 270 z 7.10.1998, str. 56.

2003 r. Z zadowoleniem przyjęli oni również zasadę europejskiego rejestru agencji do spraw zapewniania jakości kształcenia, opartego na krajowej ocenie, i wezwali ENQA do dalszego rozwijania praktyk wdrożeniowych we współpracy z Europejskim Stowarzyszeniem Uniwersytetów (EUA), Europejskim Stowarzyszeniem Instytucji Szkolnictwa Wyższego (EURASHE) i Narodowymi Związkami Studenckimi w Europie (ESIB) i następnie do przedstawienia sprawozdania ministrom za pośrednictwem Grupy Wdrażającej z Bolonii. Ponadto podkreślili oni znaczenie współpracy pomiędzy agencjami uznanymi na poziomie krajowym w celu poszerzenia wzajemnego uznawania akredytacji lub decyzji w sprawie zapewniania jakości.

(7) Działania UE wspierające zapewnienie jakości powinny być rozwijane w zgodzie z działalnością podejmowaną w kontekście procesu bolońskiego.

(8) Pożądane jest sporządzenie rejestru niezależnych i godnych zaufania agencji do spraw zapewniania jakości działających w Europie, zarówno regionalnych, jak i krajowych, ogólnych lub specjalistycznych, publicznych lub prywatnych, w celu wspierania przejrzystości w szkolnictwie wyższym i pomocy w uznawaniu kwalifikacji oraz okresów studiów za granicą.

(9) W kontekście strategii lizbońskiej Rada Europejska w Barcelonie w marcu 2002 r. stwierdziła w swoich konkluzjach, że europejskie systemy edukacji i szkolenia powinny stać się „światowym wzorem jakości",

NINIEJSZYM ZALECAJĄ, ABY PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE:

1) zachęcały wszystkie instytucje szkolnictwa wyższego działające na ich terytorium do wprowadzenia lub opracowania rygorystycznych wewnętrznych systemów zapewniania jakości, zgodnie z normami i wytycznymi dla zapewnienia jakości w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego, przyjętymi w Bergen w kontekście procesu bolońskiego;

2) zachęcały wszystkie agencje do spraw zapewniania jakości lub akredytacji, działające na ich terytorium, do niezależności w ocenach, do stosowania elementów zapewniania jakości określonych w zaleceniu 98/561/WE i do stosowania wspólnego zbioru ogólnych norm oraz wytycznych przyjętych w Bergen, dla celów przeprowadzania ocen. Normy te powinny być dalej rozwijane we współpracy z przedstawicielami sektora szkolnictwa wyższego. Powinny one być stosowane w taki sposób, aby chronić i promować różnorodność i innowacje;

3) zachęcały przedstawicieli organów krajowych, sektora szkolnictwa wyższego oraz agencji do spraw zapewniania jakości i akredytacji, wraz z partnerami społecznymi, do utworzenia „Europejskiego rejestru agencji do spraw zapewniania jakości" („europejski rejestr") w oparciu o ocenę krajową, który uwzględnia zasady określone w Załączniku, oraz do zdefiniowania warunków rejestracji i zasad zarządzania rejestrem;

4) umożliwiały instytucjom szkolnictwa wyższego, działającym na ich terytorium, dokonanie wyboru, spośród agencji do spraw zapewniania jakości lub akredytacji wpisanych do europejskiego rejestru, agencji, która odpowiada ich potrzebom i profilowi, pod warunkiem że jest to zgodne z ich ustawodawstwem krajowym lub dozwolone przez ich organy krajowe;

5) zezwalały instytucjom szkolnictwa wyższego na uzyskanie oceny uzupełniającej ze strony innej agencji wpisanej do europejskiego rejestru, na przykład w celu wzmocnienia ich międzynarodowej renomy;

6) wspierały współpracę pomiędzy agencjami w celu budowania między nimi wzajemnego zaufania i uznawania ocen zapewniania jakości i akredytacji, przyczyniając się w ten sposób do uznawania kwalifikacji w celu podejmowania studiów lub pracy w innym kraju;

7) zapewniały publiczny dostęp do ocen dokonywanych przez agencje zapewniania jakości lub akredytacji wpisane do europejskiego rejestru,

WZYWAJĄ KOMISJĘ DO:

1) kontynuowania, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, jej wsparcia dla współpracy pomiędzy instytucjami szkolnictwa wyższego, agencjami do spraw zapewniania jakości i akredytacji, właściwymi organami i innymi podmiotami działającymi na tym polu;

2) przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów co trzy lata sprawozdań w sprawie postępu w rozwoju systemów zapewnienia jakości w różnych państwach członkowskich oraz w sprawie działań w zakresie współpracy na poziomie europejskim, w tym postępu osiągniętego w realizacji powyższych celów.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 lutego 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
J. BORRELL FONTELLES	H. WINKLER
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK

„Europejski rejestr agencji do spraw zapewniania jakości"

Rejestr powinien przedstawiać wykaz wiarygodnych agencji, których ocenom państwa członkowskie (oraz władze publiczne w państwach członkowskich) mogą zaufać. Rejestr powinien opierać się na następujących głównych zasadach:

1. Wykaz agencji powinien być sporządzony przez przedstawicieli organów krajowych, sektora szkolnictwa wyższego (instytucji szkolnictwa wyższego, studentów, nauczycieli oraz naukowców) oraz agencji do spraw zapewniania jakości i akredytacji działających w państwach członkowskich, wraz z partnerami społecznymi.

2. Warunki rejestracji agencji mogłyby obejmować między innymi:

   i) zobowiązanie do całkowitej niezależności w dokonywaniu ocen;

   ii) uznanie przez co najmniej państwo członkowskie, w którym działają (lub przez władze publiczne w tym państwie członkowskim);

   iii) działanie na podstawie wspólnego zbioru norm oraz wytycznych, o których mowa w zaleceniach 1 i 2 kierowanych do państw członkowskich;

   iv) dokonywanie regularnych ocen zewnętrznych przez innych naukowców o równorzędnym stopniu oraz innych ekspertów, w tym publikację kryteriów, metodologii oraz rezultatów tych ocen.

3. W przypadku początkowej odmowy rejestracji możliwe jest przeprowadzenie ponownej oceny na podstawie dokonanych ulepszeń.